

Mış Gibi Yapmak

Cem Cem'i

Daha yazacaklarım var...

İÇİNDEKİLER

BOŞ SOKAKLAR SENSİZ BENSİZ	3
KÖTÜ BİR HUYUM VAR BENİM DÜŞÜNÜYORUM	5
AZALMALI, TAMAMLANMALI, SONRA YİNE AZALMALI, YİNE TAMAMLANMALIDIR	7
SANA BUNU YAPMAYA KİMİN HAKKI VAR?.....	8
DEHŞETLİ GÜZEL BİR KIŞ İSTİYORUM.....	11
UYKU OYUNU	13
BÜYÜDÜKÇE BÜYÜYOR ELLERİ	14
DOYDUĞUN YER MİDİR MEMLEKET	15
MISIR İSTİLASI.....	17
EN SON GELEN ÇÜRÜK ELMA.....	18
MIŞ GİBİ YAPMAK.....	20
DÜĞMELERİN EFENDİSİ	21
CONAN’IM ASLANIM	23
ONLAR KUŞ!!! BEN KOŞARIM ONLAR UÇAR.....	24
YUMURTA KABUĞUNUN İÇİNDEKİ ADAM.....	26
KİM Kİ.....	28
AYLARDAN MAYIS, GÜNLERDEN CUMARTESİ, YAŞIMIZ İSE ON DOKUZ OLSA.....	30
999	31
NERESİ BURASI? BİZ KİMİZ?	33
İNSAN KAYMAKLARI MÜDÜRLÜĞÜ	36
BEKAR VE OLVİDO	38
MEEEE!!! MEEEEEE!!!.....	40
BENİM ASLAN ARKADAŞIM	42
HERKES BİLİR, KİMSE SORMAZ.....	44
TARZAN BURADA YATİYOR	46
BALIKSIZ DENİZ	48
BAY ÇELİŞİK	50
SARI DOLMUŞTA İKİ KIZ İKİ ERKEK.....	51
DUVARA ÂŞIK.....	53
BU ŞEHİR GİRDAP GÜLÜM.....	53
SEN GİTTİN GİDELİ HAYALİN AVUTUR BENİ	55
BEN GİDİYORUM, GELECEK MİSİN BENİMLE?	56
FATİH SULTAN MEHMET KÖPRÜSÜ ÜŞÜYOR.....	57
İNEĞİN HİÇ OLMAZSA BEYNİ VAR	58
ŞU ANDA	59

BOŞ SOKAKLAR SENSİZ BENSİZ

Dışarıda bir yaz yağmuru

Yaş sokaklar sensiz bensiz

Otomobillerin, trenlerin, tramvayların arasından sıyrılmak yeter mi acaba? Kafamızın içini tamamen boşaltıp, yeniden ama yavaş yavaş, üzüntüyü sevinci, düzgün köşeli kutuların içinde, duvar örercesine yeniden istiflese, bir türlü yer bulup da oturtamadığımız o duygulara yer kalır mı?

Nasıl bir haleti ruhiyedir o? Bu sözleri yazabilmek için ne içmek gerekir? Aşk bir rüyaymış uyandım diyen adamın birkaç sözle anlattığı derinliği, kaç sayfada tarif edebilir insan?

Bir bahar akşamı, bir vapurun güvertesinde rastladığı, utanıp başını öne eğen genç kız ne kadar masumsa, daha önce nerdeydiniz diye soran yaşını başını almış, orta yaşın üzerindeki o adam da o kadar masumdur. Bizim gibi şehrin kalabalığında ezilip gitmemiştir, elektromanyetik dalgaların baskısı altında bunalmamıştır, akıllı binaların uğultusundan beyni şişmemiştir, arabalar üzerine üzerine gelmemiştir belki ama yine de elli yıl öncesinin, gençliğinin çocuksu heyecanlarına dönebilmesi gariptir. Sanırsın ki aşktan başka dertleri yoktur bu adamların. Hiç borç ödememişler, hiç geçim sıkıntısı çekmemişlerdir.

Perdelerin ardında olduğunu hayale ettikleri uzaktan belki bir defa gördükleri bir güzelin dudaklarını kızıl bir goncaya benzetirler. Kuytu ağaç altlarında, çalı diplerinde günaha girmeden sevişmek, kuşlardan, ağaçlardan, ceylanların pınarından, bahsederken sevgilinin saçlarından baharı yakalamak sadece onlara mahsustur.

Ben ne zaman billur bir sesten tane tane dökülen o içli sözleri işitsem, gözümün önünde dudaklarında küçük bir ıslık, yosun ve iyot kokusunu ciğerlerine çeke çeke ömürlerince hep adım adım sevgililerini arayan o adamları anlamaya çalışırım. Evet, onların dünyasında ten başka bir tenle değil, hissiyat başka bir hissiyatla kucaklaşır. Küçücük kızlar şimdiki gibi arsız arsız bakmaz adamın yüzüne. Delikanlıların ceplerine soktukları elleri olmadık yerlere uzanmaya çalışmaz. Aşk tüketilmez büyütülür çünkü dışarı taşan iç çamaşırının, denizden yeni çıkmış gergin adalelerin, tırnak boyasının, saç jölesinin üzerinde filizlenmemiştir

tohumları. Yine de anlayamam. Birkaç kelimedede anlatılan derinlik kaç sayfada tarif edilir
çözemem.O adamlar o sözleri nasıl yazmıştır bilemem;

İçin için yanıyor, yanıyor bu gönlüm

Onu niçin anıyor, anıyor bu gönlüm

O bir vefasızdı, o bir hayırsızdı

Nenden niçin arıyor, neden niçin yanıyor

Unut onu gönlüm, unut onu sen de

KÖTÜ BİR HUYUM VAR BENİM DÜŞÜNÜYORUM

Kötü bir huyum var benim; düşünüyorum.

Düşüncenin dar koridorlarında sıkışıp, dolambaçlarında kaybolmayanların beni anlamasını bekleyemem. Yahut işinden gücünden, evinden arabasından, geçiminden, sağlığından, çoluk çocuğundan, ailesinden kısacası yaşam savaşımdan ötürü geniş pencerelerden bakmaya fırsat bulamayanları da hadi düşün diye zorlayamam.

Onlar rahatı ve huzuru bulmuştur aslında. Arabanın motoru su kaynatmadıysa, vadesi gelen çek zamanında hesaba yattıysa, oğlanın okul taksiti gecikmediyse, esnaf amca akşam olunca Allah bereket versin deyip kapattıysa, ücretlinin maaşı zamanında gelecekse, sağlık yerindeyse, karın tok sırt pek ise, dokunmayacak yılanlar bin yaşayacaksa daha ötesini düşünmeye gerek yoktur. Daha ötesi öyle böyle değil, yerlerde yuvarlanıp, sırtını kalın kütüklere sürme isteğiyle kaşınmaktır.

Zor iştir düşünmek. Düşündükçe eksik gedik, hata bulursun. Şüpheyi yaklaştıkça eninde sonunda dev gibi yalanlar çıkar karşına. Bu sefer dokunmadan edemezsin, öyle değil böyle olmalı diye kendince çözüm önerileri üretirsin. O güne dek rahatını bozmamış olanlar “Sana ne oluyor kardeşim, bak kendi işine” dercesine alayla bakarlar yüzüne çünkü sen düşündükçe yeni icatlar çıkartırsın, ucu onlara dokunur, rahatlarını kaçırsın.

Zor iştir düşünmek. Anlayabildikleri için kafa yormaz çünkü insan. Meziyet anlayamadıklarını anlamaya çalışmaktır ama anladıkların yüzünden bazen hoşuna gitmeyen ve seni çok aşan gerçeklerle karşılaşırın. İyisi mi senin yerine düşünecek birilerini bulmak iplerini onun eline bırakmaktır. Senin yerine kararları o verecektir artık. Geceleri uykun kaçmaz çünkü güvende olduğunu bilirsin. İpleri germediğin ve senin için belirlenen sınırların dışına çıkmadığın sürece etliye sütlüye karışmadan, suya sabuna dokunmadan, yanlışları görmeden, görsen de “vardır elbet bir bildiği” diyerek geçinip gidersin.

Teslimiyet kadar rahatlatıcı bir duygu yoktur çünkü hayatta.

Hasan Pulur’dan bir fıkra:

www.cemcemii.com

CemCem'i
bana yazacaklarım var

YAZIYORUM ÖYLEYSE VARIM
Belki beş bin yıl sonra toprağın altında bir yerlerde dev sunucuları, bilgisayarları ve taşınabilir bellekleri bulacak birileri ve çağındaki isimsiz yazarlar beş bin yıl sonrasının en çok okunan yazarları olacak. Yazdıklarım boşa gidiyor diye düşünme. Karala bir kaç satır, düş tarihe notunu. Belli mi olur belki günün birinde Homeros kadar meşhur olursun

Vakti zamanında alman mühendisler bir baraj inşaatı için Türkiye'ye gelmişler. Akşam olunca Türk işçilerle aynı lokalde yemeklerini yer içkilerini içerlermiş. Zamanla bizimkiler gibi rakıya alışmışlar. Bizimkiler iki tek atıp efkârlanırlarken onlar yine keyifle yer içer sohbetlerine devam ederlermiş. Gel zaman git zaman bizimkiler bakmış ki Almanlar da iki duble içtikten sonra karalar bağlayıp bizim gibi düşüncelere dalyorlar. Merak edip sormuşlar;

“Hayırdır, Hans ne düşünüyorsunuz böyle?”

“Sorma azizim” demiş Hans, “Ne olacak bu memleketin hali, onu düşünüyoruz.”

AZALMALI, TAMAMLANMALI, SONRA YİNE AZALMALI, YİNE TAMAMLANMALIDIR

Asıl kötü olan azalmamasıdır. Dolapların, tencerelerin, boşalmamasıdır. On dokuzluk su damacanasının dibini günlerce görememektir.

Geceden yaptığın zeytinyağlı dolmanın, sabaha kadar gidip gelip dibine darı eken birileri olmalıdır. Tencerenin yeniden kaynayabilmesi için boşalması lazımdır.

Un, çay, şeker eksilmelidir.

Makarna, pirinç, kuru fasulye eksilmelidir. Ekmek bayatlamadan tükenmelidir.

Tamamlamak için gitmiyorsan pazara bil ki hayatından eksilen sadece meyve sebze değildir.

Hayatın ne kadar kalabalıksa elinde tuttuğun alışveriş listesi de o kadar uzayacaktır.

Kazandığından harcayamıyorsan eksik yaşıyorsun ya da eksik yaşıyorsunuz demektir.

Mutfağı dağılmıyorsa, kirli tabaklar dağ gibi yığılmıyorsa, bardaklar kırılıp takımlar bozulmuyorsa altında, üstünde, sağında ve solundakilere rağmen milyonlar içinde yapayalnız kalmıştır o ev.

Boşalan şampuan şişeleri, kapının önüne çıkartılan çöp torbaları ve eskiyen ayakkabılar, zenginliğinin eseridir.

Her ay kapısına iliştirilen faturaları görünce şaşırmalıdır insan. Gözleri büyümelidir. “Bu ne arkadaş böyle, yeter artık!” diye söylenmelidir. İşte o an var olduğunun küçük bir işaretidir.

Azalmalıdır. Azalmalı ve tamamlanmalı sonra yine azalmalı yine tamamlanmalıdır.

Bütün bunlar yaşadığının belirtisidir.

Şükretmen için fazlasıyla yeterlidir. ..

SANA BUNU YAPMAYA KİMİN HAKKI VAR?

Kurak geçmese bu kış dersin, yağmuru gözlersin. Beklediğin gibi olmadıysa, ekinlerin boy atmadıysa istediğin gibi, yaradanı suçlayamazsın ya! Boyun bük, bu sene de nasip bu kadarmış der elindekine kanaat edersin ama en azından azaltanın da çoğaltanın da kim olduğunu bilirsin. Koyunların kuzulamasını, davarın ahıra dönmesini beklersin çok çok. Ellerin toprağa geçmiş, yaşar gidersin. Eğer oralarda doğup büyümüş, kopmamışsan, bu çılgın şehrin kirli kalabalığına karışmamışsan eğer.

Buralardaysan işin zor. Beklentilerin şöyle dursun ihtiyaçlarını bile karşılayamazsın bazen. Oralarda olsan oksijenden uyuyamazsın, sabah oldu mu dipçik gibi fırlarsın yatağından. Başın kurşun külçesi gibi kalmaz yastığın üstünde. Belin ağrımaz, boynun tutulmaz.

Sabahları kalabalık otobüslere, balık istifi trenlere binersin. Solgun yüzlerinden bıkkınlık akan kadınlar, sigara kokan erkeklerle çarpışırsın. Rahat edeyim, konfora kavuşayım diye aldığın arabanın keyfi hemen her gün burnundan gelir.

İşin varsa büyük nimettir. İşe geç kalma korkusu büyük nimettir. Elindeki işi yetiştirememe korkusu, amirinden azar iletme korkusu büyük nimetlerdir. Yaşça senden küçük, beyaz gömlekli, kravatlı, manşetleri parlak düğmeli havalı yöneticilerin karşısında ezilmemeye çalışmak ama her seferinde ezilmek büyük nimettir. Yöneteni de yöneten vardır. Yine de dışına göre bir şirkette he gün kılı kırk yarararak işini sürdürmeye çalışmak büyük nimettir. Her günün bu nimeti kaybetme korkusuyla yaşarsın.

Bu şehirde arttıranın da azaltanın da kim olduğunu unutursun. İşini güzel yapmak istersin. Güzel yaptığın işi birileri görsün istersin. Görülmezsen eğer sinir sahibi olursun, görülür de görülmezden gelinenlerden olursan bunalıma girersin. Gün gelir istediğin gerçekleşir, birileri çok çalıştığını, tuttuğunu kopardığını fark edip bir basamak yükseltirse, ardı ardına yükledikleri işler yüzünden hevesin kursağında kalır, sevinemezsin ama yine de gözün bir sonraki basamaktadır..

Yirmi dört saatin yarısından fazlası dışarıda, hiç olmazsa altı yedi saati uykuda geçer. Akşamdan akşama yorgunluktan bir köşede sızıp kalmadıysan eğer çoluk çocuğunu bir iki saat sever fırsat bulursan karına ya da kocana sarılırsın. Hafta sonunu ve yüklü ödemelerin seni beklediği aybaşlarını gözleyerek geçip gider günler.

Şimdi sor kendine; sana bunları yapmaya kimin hakkı var?

ŞEHRİN SABAHLARI VE ADAMLARINDAN BİRİ / SAİT FAİK

.....

Biliyorum, suratımın rengi de çamurun, gökyüzünün, denizin, duvarın rengindedir. Her şeyden memnun ahabap, seni yıkmış gitmiştir. İnsan var öyledir, insan var böyledir. Duvarın gökyüzünün, çamurun, o devamlı pis halin rengini alır. Yüzünde sanki damarındaki kırmızı su dolaşmıyordur. Bu anlarda, en güzel bildiği birisiyle oynamak bile zevksizdir. İşe gidecek, birtakım emirler alacak, emirler verecek, suratı kendisinden bok bir zavallıya haykıracaktır.

- Millet -diyecektir-, bu zavallı millet benden ve senden iş bekliyor, iş! Arkadaş! Bizi beyhude

doyurmuyor. Akşam sobanın başına vardığın zaman bu kömürün kimin parasıyla yandığını hatırlamalısın azizim! Bu rahatı sana millet teinin ediyor. Nedir bu uyuşukluğun? Silkin efendi, silkin!

Kendi kendine: "Herifin hakkı da yok değil ha!" diyecektir o bitkin, o çamur, o duvar yüzlü memur.

Zılgıtı yiyen, süklüm püklüm kapıyı çeker çekmez, karşısında bir ayna olsa kendini görsen, şaşarsın. Yanağına bir kırmızılık, gözüne samur bir fırça ile vernik sürülmüştür sanki... Ellerin birdenbire ısınmış, avuçların ateş gibidir. Yazıhanenin ışığını yakmalı. Yine karardı ortalık. Telefona sarılmalı. "Evet, hayır, başüstüne, pekâlâ,, tabîî..." demeli. Kapamalı telefonu: kestirmeli...

.....

DEHŞETLİ GÜZEL BİR KIŞ İSTİYORUM

Kış, isminin hakkını versin, dehşetli güzel bir kış olsun, çok kar yağsın istiyorum. İstedğim kış, isin pusun birbirine karıştığı, şehrin koyu bir gündüz karanlığı altında kaldığı, karın yağmurla karışarak yağdığı bir kış değil. Kar öyle bir yağsın ki her biri bir yaprak büyüklüğünde olan her kar tanesi ayrı bir meleğin kanadına takılmışçasına, sokak lambalarının sarı ışığı altında döne döne düşsün yere. Yollar, arabalar, ağaçlar da kırmızı kiremitli damlar gibi kalın bembeyaz bir örtünün altında kalsın.

Biten sonbahar yaklaşmakta olan zor günlerin habercisidir çoğu zaman. Salgın hastalık virüsü trenlerde, otobüslerde, kapalı mekânlarda kol gezer. Oysa ben taşların altında yuvalanmış börtü böcekten, saçak altına sığınan serçe kuşuna, serçe kuşundan insana varana dek her canlının mutlu olduğu, üşümediği bir kış hayal ediyorum. Bu kış öyle bir kış olacak ki çocukların tek ağlama nedeni saatlerce kartopu oynadıktan sonra buza kesmiş parmaklarının, sıcağa çarpınca sızlamasından olacak. Odun, kömür, doğalgaz derdi yok bu kışta çünkü üşümek de yok.

Bu kış keyfini sürmek içindir artık önümüzde. Pencerenin ardında, kalorifer peteğinin hemen yanı başında otururken, çayını yudumlayarak dışarıda yağan karı izlemekten çok daha keyiflisi, ayaklarının altında gıcırdayan karın üzerinde sevgi emektarınla birlikte ele ele yürüdükten sonra, camları, duvarları hatta masaları buhar altında kalmış küçük bir lokantada işkembe çorbasını pul biberle kırmızıya boyamaktır. Bozacı dükkânındaki mermer tezgaha dirseklerini dayayarak salep, tarçın, zencefil kokusunu burnuna çekmektir.

İnsan hayatını mevsimlere bölüp, kışı saçlara akların düşeceği, hareketlerin ağırlaşacağı, nefeslerin daralacağı ihtiyarlık günlerine benzetenlere inat mutlu bir kıştır bu kış. Ne kadar da işin kolayına kaçan, biçimsiz bir benzetmedir bu. Öyle ya çok kar yağacak, ömrümüzün son günlerini öksürük, tıksırık, tansiyon, şeker korkusuyla yorganımızın altından çıkmadan, evimizde geçireceğiz. Oysa mutluluğu bahara verenler için ne büyük yanılgıdır bu! En büyük hataların yapıldığı, kalp çarpıntısının dinmediği, heyecanla geçen, yorucu bir mevsimdir bahar. Yaz ise nispeten çalışmakla, gençlikte yapılan hataları telafi etmekle geçer gider. Kışa en yakın mevsimse sonbahardır. Sonbahar hasat zamanı, sonbahar bağ bozumu, sonbahar kışa hazırlıktır hiç olmazsa.

Bu kış uzunca bir tatilin başladığı, konserve, komposto, pekmez, reçel tadında anıların soframızdan eksik olmadığı bir kıştır artık. İlkbahar, yaz, sonbahar güzel geçtiyse kış da güzel geçecektir.

Kış, isminin hakkını versin, dehşetli bir kış olsun istiyorum. Kimsenin üşümediği, hataların, kusurların, günahların, pişmanlıkların bembeyaz bir örtünün altında kaldığı, kızak, kartopu, kardan adam sevinçlerinin yaşandığı muhteşem bir kış... Sonrası mı? Kış güzel geçiyorsa, sonrası zaten hep bahar, hep bahar olacaktır.

UYKU OYUNU

Uyudun mu?”

Gelen cevap “Uyumadım” ise rahat bir nefes alınabilir çünkü oyun hala devam etmektedir. Yatılı bir okulun yatakhaneğinde, aynı yatağı paylaşan kardeşlerin odasında, birlikte yolculuk eden iki arkadaşın içinde bulunduğu şehirlerarası bir otobüste oynanan masum bir oyundur “En önce kim uyuyacak oyunu.”

Erkek erkeğe kafayı çektikten sonra, kıza kıza verilen gece yarısı kikirdek pijama partilerinden sonra, uyanık kalmaya doyamamış gözleri uyumaya zorlayarak sorulan sorudur.

“Uyudun mu?”

Ses yoksa ya **oyunu** kaybetmişsindir ya da ses çıkarmayan kişi uyuyorum numarası yapıyordur. Bu yüzden öyle bir oyundur ki bu oyun kaybeden kaybettiğini görür ama kazanan kazandığını farkına varamaz, ağız tadıyla zaferinin keyfini çıkartamaz. Zaten asıl amaç kaybetmemektir. Asıl tehlikeli soru ise,

“Uyudunuz mu?” sorusudur.

Uyudunuz mu sorusu masumiyetten uzak bir sorudur çünkü uyutmaya çalışanın çoğunlukla herkes uyuduktan sonra kendince gerçekleştireceği planları vardır. Uyusun da büyüsün diye bebeğini uyutmaya çalışan anne değildir bu uyudunuz mu diye soran? Hatta bazen bu soru hiç sorulmaz “Uyumuşlar mı?” diye bakılır fazla yaklaşmadan.

Bazen uyusun da büyüyemesin diye koca bir ülke uyutulur. Televizyonlar, radyolar, gazeteler devlet adamlarının ağzından anlatılan masalların altına altın yaldızlı yorumlar yazarlar. En güzel sesli kadınların ağzından ninniler söyletirler. Kimi uydukça büyüdüğüne inanır. Kimi de o inananların rüzgarına kapılır. İşte o zaman uyumamak ayıptır. Oyun yine aynı oyundur; önce uyuyan kazandığını anlayamamaya razıdır çoktan. Asıl amaç uyanık kalıp kaybedenlerden olmamaktır.

İşte bu yüzdendir bu ölüm uykusu.

BÜYÜDÜKÇE BÜYÜYOR ELLERİ

Dar gömlekleri, paçaları yerlere değen rengi solmuş dar kot pantolonları, tabanı düz ayakkabılarıyla geliyorlar. Saçları jöleli, kolları zayıf, bacakları çevik, dal gibi çocuklar hepsi. Her günün sonunda şeflerine telefon açıyorum, “İş ağır çoluk çocuk gönderme” diyorum. “Tamam” diyor demesine ya arkasından da ekliyor, “Şu an için gelebilecek sadece bunlar var ama yine de bakayım ben.”

Yeni depo çok büyük. İstanbul’daki bütün şubelerinin arşivi tek bir yerde toplanacak. Yıllarca kalın bir toz tabakasının altında kalmış on binlerce dosya yeni kutularına yerleştirilecek, devasa raflara dizilecek. Kim yapacak, kim taşıyacak, kim elinde kalem kutuların üstünü yazacak, kim ağır kutuları raflara atacak? Temizlik işlerine bakan firma üstleniyor. Her gün istediğimiz sayıda çalışanını depoya gönderiyor.

Ağustos sıcağı yükseklerde, havadaki nem bunaltıcı. Değil yük taşımak, yürümek bile zor.

Her sabah aynı merasimle başlıyoruz çalışmaya. Daha ilk dakikadan itibaren karıştırıyorum ama yine de isimlerini soruyorum. Kimisi lise son sınıf öğrencisi, kimisi bitirmiş beklemede. Kenar semtlerin de kenarlarında kalan yerlerden, aynı mahalleden geliyorlar.

Kutular elden ele geziyor, yerini buluyor. Gömlekler çıkıyor, o ince kollardaki, ince adalelerin üstünü pırıl pırıl parlayan ıslaklık kaplıyor. Gülerek, yemek yiyişleri gibi, ekmeği dişleyişleri gibi iştahla çalışıyor çocuklar. Burunlarının ucundan ter damlıyor, beyaz atletleri toza bulanıyor. Birisi cep telefonunu çıkartıp ortaya koyuyor, yüklü şarkılardan birisi çalmaya başlıyor. Nefes nefese hep bir ağızdan birbirlerine el hareketleri yaparak eşlik ediyorlar şarkıya;

“Hayat kadını, Allahsız sürtük, biz seninle, orda burada ne hayat sürdük...”

Yoruluyorlar. Dayanamıyorum, sıyırıp gömleği, giriyorum aralarına. Ağır kutular artık benim de üzerimden geçiyor. “Şumo!” diye sesleniyorum çünkü arkadaşları da ona Şumo diyor. “Aç bakayım şu hayat kadını bir daha dinleyelim.” Gülüşüyorlar. O ince kollar gittikçe kalınlaşıyor, o ince eller güttükçe büyüyor gözümde. Şişen boyun damarlarının içinde deli bir

kan akıyor. İnip kalkan göğüs kafeslerinin her birisinin altında deli bir yürek çarpıyor. Yılmadan, usanmadan, aldıkları üç kuruşun hakkını misliyle vererek çalışıyor çocuklar.

DOYDUĞUN YER MİDİR MEMLEKET

Kimi Antalya'dan, gelmiş, kimi Balıkesir'den. Kimi Ordu'dan, kimi Muğla'dan... Hepsi, memleketin hemen her yerinden, aynı hayallerle gelip aynı şehirde toplanmışlar. Kimisi memur, kimisi çiftçi, kimisi esnaf çocuğu. Gelirini ortanın üzerine çıkartamamış ailelerin, iyi yetişmiş, yüksek okul, üniversite bitirmiş, gencecik delikanlıları, fidan gibi kızları. Hepsi güzel bir geleceğin peşinde, hepsi güzel ülkemin, güzel İstanbul'unda, az para verip çok kazanmaya çalışan özel şirketlerinde gösterilen elma şekerlerinin peşinde.

Okuyacaklardı. Her ile bir üniversite kuruluyordu ya, birisine kapağı atacaklardı. Mezun olacaklardı. Başardılar. Kimisi, İstanbul' da, Kimisi Ankara'da, kimisi Erzurum'da, Kimisi Aksaray'da, kimisi tam da istediği bölüme, kimisi ise ismini bile ilk defa duydukları bölümlere kapağı attı. Kimileri üç beş arkadaş birleşip ev tuttular. Akşamları melemen, sabahları peynir ekmek çaya talim ettiler. Kimileri de yurt buldu, banyo, tuvalet sırası bekledi. Yavrucağı sınavı kazandığı için sevinçten havalara uçan annelerin gözleri, uzaklarda bir yere okumaya giden evladı için dolu dolu oldu özlemle.

Ve okul bitti.

Ama gurbet bitmedi.

Sadece birkaç örnek.

Muhasebe mezunu; memleketinde iş yok.

İşletme mezunu; memleketinde iş yok.

Peyzaj mimarı; memleketinde iş yok.

Mimar; memleketinde iş yok.

Resim Öğretmeni; memleketinde iş yok.

Tıbbi dokümantasyon ve sekreterlik mezunu; memleketinde iş yok.

Çeşitli branşlardan teknisyenler; memleketlerinde iş yok.

Daha nice nice bölümlerden mezun çocuklar; memleketlerinde iş yok.

İş nerede? İstanbul'da. Gurbet elde. Çoğu zaman asgari ücretin biraz üstünde bir ücretle, kolundaki altın bileziğe göre belki biraz hallice... Hemen hepsi, kendilerine gösterilen elma şekerlerinin peşinde. Prim, zam, terfi kariyer... Yine ortaklaşa kalınan evlerde, kredi kartı borçlarını ve ev kirasını ödemeye çalışarak geçecek günler. Özelden ümidi kesenlerin ümidi, devlette... Memurluk olsun da, hangi şehirde olursa olsun.

Benim güzel ülkemin, Güzel İstanbul' undan başka şehri yoktur sanki. Ekonominin kalbi İstanbul'da atar, para İstanbul' da döner, iş İstanbul'da bulunur. Sonuçta doğduğun yer değil, doyduğun yerdir memleket der bazıları ya, doymadan yaşamaya çalıştığın yer neresidir, kimse söylemez.

MISIR İSTİLASI

Memleketim mısır istilasını altında, bilmem kaç kişi farkında!

Mısır istilasını yanlış anlaşılmasın. Hani yaz aylarında temiz suda kaynatıp, tuzlaya tuzlaya kemirdiğimiz, koçanını ağzımıza yapıştırıp suyunu emdiğimiz, kış aylarında patır patır patlatıp televizyon karşısında bata çıka yediğimiz, yerken parmaklarımızdaki yağı tuzu yaladığımız, bildiğimiz mısırdan bahsediyorum.

Ben her şekilde severim. İster patlamış olsun, ister kaynamış ama favorim salatanın üzerinde olanı. Körpe kıvrıkcık ya da göbek salatayı alıp, ince ince kıyacaksın. Biraz roka, biraz tere, biraz havuçla şenlendireceksin. Küçük kırmızı turpu ve badem salatalığı çizgili soyup, halka halka dilimleyeceksin. Dilimleri tabağın kenarına çepeçevre balıksırtı dizeceksin. Asıl Sürpriz bundan sonra; küçük bir paket patates cipsini ufalayıp salatanın üzerine dökeceksin. Hepsinin üzerine de altın sarısı mısırlı halı gibi yaydın mı tamamıdır. Zeytinyağı, Limon ve nar ekşisini de ekledikten sonra, ister ye, ister yeme yanında yat...

Akşam misafir gelecek. Eh anlaşıldığı üzere salata bizim işimiz. Sebze reyonundan malzemeleri seçtim sıra favorim mısıra geldi. Raflarda hep bilindik büyük markalar. Hepsi kampanyalı konserve mısır kutuları sarı sarı dizilmiş; dört al üç öde, beş al dört öde... Fiyatlar geçekten ucuz, ucuz olmasına da aklımın bir köşesindeyse GDO söylentileri var. Kutulardan birisini aldım, küçücük harflerle yazılmış yazıları okudum. O da ne! “Falanca falanca sayılı izinle, falanca firma tarafından Tayvan’dan ithal edilmiştir.” Yazısı. Bir başka kutuyu aldım elime; Macaristan’dan İthal, bir başkası başka bir ülkeden... Ucuzluğun sebebini anladım.

Bildiğimiz mısırdan bahsediyorum. Bir kuşun ağzından düşüp, düştüğü yerde boy veren, Rüzgarın savurduğu tanelerle umulmadık yerlerde büyüyen mısırdan. Karadeniz’inin vazgeçilmezi mısırdan. Nerede Tayvan, nerede Türkiye? Nerede tarım ülkesi Türkiye?

Yapacak bir şey yok. Yerli üretim bulamadığım için dört kutu alıp, üç kutu ödüyorum. Salatamı da size de şiddetle tavsiye ediyorum. İster Uruguay’dan ithal Angus etiyle, ister Norveç Uskumrusuyla beraber yiyin. Salatanın üzerinde Tayvan Mısırları iyi gidiyor.

EN SON GELEN ÇÜRÜK ELMA

Her sabah ucu ucuna yetişiyorum çünkü tatlı gelen beş dakika daha fazla uyku isteğine yenik düşüyorum. Beş dakika daha, beş dakika daha derken apar topar zor atıyorum kendimi dışarı. Buna bir de son dakikada telefon, gözlük, cüzdan, anahtarlık, sigara kontrolü de eklenince evden çıkış seremonisi uzadıkça uzuyor. Deli gibi koşturuyorum istasyona çünkü tam ben girdiğim sırada çıkmakta olan trenin ardından boş gözlerle bakakalmanın acısını yaşamışımıdır çok zaman. Haliyle yataktan yeni kalkmış ve kendini dış dünyanın yıpratıcı etkilerine henüz adapte edememiş bu orta yaşlı beden de neye uğradığını şaşırıyor. Nabız şakaklarda atıyor, kalp doğal ritmini aşıyor, tansiyon bilmem nerelerde. Bir keresinde uzaktan gördüğüm trene son bir deparla koşarak nefes nefese zor atmıştım kendimi. Gözlerim karardı, düşecek gibi oldum. Dışarıdan bakıldığında perişan görünüyor olmalıydım ki benden büyükçe bir abi kalktı yer verdi. Tabi evham yaptı olay bende doktora gittim, efora falan soktular, yürüyüş bandında tay gibi koştum. Doktor sonuçlara baktı; “Hadi güle güle” dedi “Bir daha gözüm görmesin seni.”

Bu sabah yine her sabahki kaygılarla çıktım evden. İstasyona kadar gözüm sürekli saatte, her zamanki yüksek tempoyla yürüdüm. Hesabıma göre daha üç dakikası vardı trenin. Merdivenlerden benimle birlikte altı yedi kişi daha iniyordu. Birden en öndeki hızlandı dahası koşmaya başladı. O koşunca, hemen arkasında yürüyenler de hızlandılar, onları da diğerleri takip etti. Daha üç dakikam olduğunu bilmeme rağmen ben de takıldım peşlerine, hep beraber eskimiş merdivenlere ayaklarımızı vura vura bir koşu tutturduk. İstasyona girdiğimizde yine o bildiğim aritmi hükmünü sürmeye başlamıştı ama ortada ne tren vardı ne gelen. Mesele gayet basitti, sürünün önde gideni panik yapıp koşmaya başlayınca peşindekiler de ona uyup koşmaya başlamışlardı ama neden? Ya ben? Ben daha sürem olduğunu bile neden takılmıştım peşlerine? Her sabah aynı vesaiti kullananlar aslında çok dakiktirler. Eminim hepsi en az benim kadar farkındaydılar daha vakitlerinin olduğunu.

Sonuç:

En öndekinin derdi başkaymış sonra anladık ama arkadakiler;

1. Galiba bugün tren erken geldi
2. En öndeki koşuyorsa vardır bir bildiği
3. Ben hele kendimi sağlama alayım da tren gelmezse gelmesin
4. Bir kaçırırsam var ya patron canıma okur

Diye düşünmüşlerdir, büyük bir ihtimalle.

Ve son bomba; o en önde koşan vardı ya hani; meğerse trene yetişmek için koşmuyormuş. Büfeciye bir şeyler bıraktı, bir kâğıt imzalattı, yine koşarak çıktı gitti. Bulunduğum perondan karşı kaldırımın kenarında çalışır durumda bekleyen bir kamyonete bindiğini gördüm. Bu sırada halen nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

MIŞ GİBİ YAPMAK

MIŞ gibi yapmak ayrı bir maharet ister. Tecrübe işidir. Herkes beceremez MIŞ gibi yapmayı, her MIŞ gibi yapan izleyenlerde, gerçekten yapıyormuş izlenimi uyandıramaz.

Bizim ergenliğimizde mahallenin kalles raconuydu. İki kişi kavga ediyorsa araya girerlerdi. Yani girerMIŞ gibi yaparlardı. Sözüm ona kavgayı ayıran, kavga edenlerden sevmediğini tutup çekerdi ki, sevdiği kişi diğerine arada derede giydirebilsin.

Ağabeylerimizden birisi kendince yırtmış, ikinci lig takımlarından birisine kapağı atmıştı. İzinli geldiği yazlardan birisinde, her sene düzenlenen geleneksel futbol turnuvasında birilerini kıramamış yarı final maçında, bizim mahallenin takımına karşı oynamıştı. OynarMIŞ gibi yapmıştı aslında. Birkaç depar, birkaç uzaktan şut. Maç penaltılara kalmıştı. Son penaltıyı o attı. Diğerlerinin gözünün içine baka baka topu dağlara taşlara vurdu. Sonra da üzülürMÜŞ gibi yaptı.

Bir gün semtin dışından gençler birkaç arabaya doluşup geldi. Gündüz sahilde gezinirken içlerinden birisi bir kıza laf atmış, mahallenin gençleri de bunları pataklamış. İntikam piyangosu bize çıktı. Üç kişiydik bir güzel dayak yedik. Üfledi mi mangalda kül bırakmayan bir ağabeyimiz vardı. Olay bittikten sonra çıktı ortaya. kızarMIŞ gibi yaptı. “Ben onlara gösteririm günlerini siz biraz sabredin” dedi. İnandık. Aslında inanırMIŞ gibi yaptık. Ağabey mi? Epeycene ortadan kayboldu.

Şimdi bu yazıyı nereye çekerseniz çekin. Siyaset mi? Önce oraya çekin. İsterseniz kimler MIŞ gibi yapıyor bir düşünün ya da düşünmeyin siz bilirsiniz. Ben mi? Ben bu yazıyı safra atayım diye yazdım. Siyaset için değil...

DÜĞMELERİN EFENDİSİ

Böyle mi olmuştur bilinmez ama ben böyle hayal etmek istedim. Adam kendi çağının en büyük mucidiydi. Aslında hammadde sıkıntısı yaşamasa çok daha başarılı buluşlar yapacaktı ama eldeki imkânlar ancak düğmeyi icat etmesine yetti. Aslında onun hayali mamut dişini işlemekti ama diğer hayvanlara ait kemik parçaları da pek ala işini gördü. Kabile şefinin ya da kralının karşısına çıktı. Sunumu yaptı.

“Efendim dedi bu elimde gördüğünüzün adı düğme. Donumuzun kığımızda durmasını sağlar, iki yakamızı bir araya getirir, afet, felaket hatunların dışarı taşan çıkıntılarını zapt etmek için birebirdir. Neylersin ki kötü bir yanı var. Ardı ardına birkaç düğme kullanırsanız dikkat etmeniz lazım çünkü ilk düğmeyi yanlış iliklediğiniz zaman diğerleri de yanlış iliklenir...”

Kral sunumu da beğenmiştir düğmeyi de muhtemelen. Övgü üzerine övgüler yağdırıp nasihatler etmiştir;

“Seni tebrik ederim Mucit Şiriloptamış.” Demiştir. “Bu yaptığın buluşla insanoğlun pırladığı yeri örtmek için sarındığı postların iki ucunu birleştirmesini sağladın fakat bilim yolu çetin bir yoldur. Karşılaşacağın zorluklar seni yıldırmasın. Tekerleği bulan büyük mucit Şuppililuma'nın başına gelenler sana örnek olsun. Artık onun adını bile hatırlayan yok –kral burada başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek bir halka yapmıştır- artık herkes onu tekerlek diye çağırmakta. Oysa şimdi değirmen çarkını icat etmenin peşine düştü. Kimbilir belki de seni bundan böyle düğme diye çağıracaklar. Aldırma. Level üstüne level atlayıp, uzay çağına geçesiye kadar, durmak yok, yola devam...”

Aralarında böyle bir konuşma yüzde bir milyon ihtimalle geçmemiştir. Ne çıkar? Ben bunu böyle hayal etmek istedim.

Şaka değil beş bin yıldır düğmeleri ilikleyerek başladığımız günü, düğmeleri çözerek bitiriyoruz. Çıt çıt, cırt cırt, fermuar gibi kolaya kaçan yöntemler denendiyse de aynı etkiyi yapamadı. Son günlerde fark ettim ki kot pantolonu üreticileri gereksiz masrafa girip bir düğmeyi fazladan koyuyorlar. Kot pantolon dediğin giysi, üzerine gömleği ya da kazağı sarkıttığın sürece en üstteki düğme iliklenmeden de giyilebiliyor. Bu düğme zaten otururken

fena halde sıkıntı veriyor. Eh! Her sabah üç poğaçayı dört şekerli iki bardak çay eşliğinde götürüp, akşamları televizyon karşısında fındıkları, fıstıkları, cipsleri indiragandi yapmaya devam edince, yumuşak karın kaslarının genişlemesi kaçınılmaz oluyor. Harekete geçmenin zamanı geldi artık. Kendimi fazla yormadan ve boğazımdan kesmeden, bu sonradan oluşma Türk kasını eritmem lazım. Önerisi olan var mı?

CONAN'IM ASLANIM

Bizim kahramanlarımız delikanlı adamlardı. Kara Murat, Karaoğlan, Malkoçoğlu... Tarkan dizüstü giyerdi ama görev icabı, hem de en haşinleriydi. Bizans prenseslerinin alayı bizim kara yağız delikanlılara yanıktı ve her seferde masum öpücüklerin de ötesine geçen gönül maceraları yaşanırdı.

Bizim zamanımızda demek bana şimdi biraz tuhaf geliyor ama neylersin ki bizim zamanımızda çizgi romanlar elden ele dolaşırdı. Türk ürünü maceralar dergi ya da kitap olarak da çıkardı ama genelde günlük diziler halinde gazetelerden takip edilirdi. Teksas, Tommiks, Zagor haftalık sayılar olarak kitaplar halinde satılırdı. Muhteşem adamlardı bunlar ama hiç birisi bizim kahramanlarımız kadar erkeksi değildi.

Tommiks' in Suzi' si, Swing'in Betty' si vardı bir öpücük aldılar mı yanakları kızarırdı. Kızılmaske evli barklı adamdı, Onun Diana'sı vardı. Aşk, meşk meselelerinde ağır takılırlardı. Garibim Zagor ise Baltalı ilah falandı ama hayatını Darkwood' un bataklığında, Meksikalı arkadaşı Çikoyla harcardı. Bildiğim kadarıyla Red Kit hala yalnız, müzmin bekâr takılıyor.

Bizim kahramanlar çok ilgi görünce sinema filmi oldu. Seksenli hatta doksanlı yılların hamburger çocukları (sanırım bu bizim kuşak) Rambo' nun okla helikopter düşürmesini ayakta alkışlarken, yetmişlerdeki Karamurat' ın aynı anda beş ok çekip, beş kişiyi yere indirmesiyle alay ederlerdi. Hâlbuki komandoydu, kahramandı falan ama Rambo dediğin adam da eline hatun eli değmeyen aynı abazan grubundandı.

Geçenlerde bir arkadaşım getirdi bana verdi. Kimeryalı Barbar Conan' ın maceraları. Baktım Conan'a bizimkilerden hiç farkı yok. Yiğitlikte yiğit, gönül işlerinde acar delikanlı. Merak ettim biraz kurcaladım. Meğer Kimmeryalılar en eski Türk Halklarından birisiymiş. "Vay Conan'ım aslanım" dedim "Sen de bizdenmişsin de haberimiz yokmuş."

ONLAR KUŞ!!! BEN KOŞARIM ONLAR UÇAR

En Mahrem anında kapalı kapının üzerine açılmasıdır korku. Toplu taşıma araçlarından indikten sonra şiddetle el yıkama ihtiyacı duyduğu halde bir damla su bulamama endişesidir bazen. Korku, stres altındaki bir anne adayının karnındaki bebeğin huzursuz kıpırdanmalarıdır.

Kaybetmekten ölesiye kaçınmaktır çoğu zaman. Elinin içindeki sıcak elin kayıp gideceğinden ve bir daha geri gelmeyeceğinden endişe etmektir. Toprak altına girmek, girenleri görmektir bazen uykuları kaçırır.

Mesela şık masaları donatılış bir lokantada, servis şefine yüksek sesle seslenmeden fark edilmeyi beklemek, parmak işaretleriyle hesabı istemektir. Bir sonraki trenin çok sonra geleceğini bildiğimiz için, sıradakini kaçırmamak için nefes nefese koşturmaktır.

Utanmak, ölümden beterdir kimisi için. Utanmaktan korktuğu için, utandırmak istemez karşısındakini. Kimisi başkasının utancından utanır...

Gittiği misafirlik evinde tadı damağında kalan pastadan bir dilim daha isteyemeye çekinen bir çocuğun mahrumiyeti kılığına girer kimi zaman. Misketlerini elinden alan büyük çocuklara isyan edememektir.

Bazen çaresiz kalma korkusudur yakamıza yapışan. Bazen teslim olma. Korkunun uzun tırnaklı, kirli elleri her daim yapışmıştır yakamıza.

Taksim Meydanının orta yerindeki bir çocuğun, kara güvercinler her kanat vurup sürüler halinde havalandığında, yüreğinin çarpmasıdır.

Çiçekçilerden, Milli Piyango satıcılarından ya da simitçilerden birisinin çocuğu olmalıydı. Üç ya da dört yaşında... O gün akşama dek, su birikintilerinde çöpten kayık yüzdürecek, elma şekerini dişleyecek, eline tutuşturulan simidi kemirecek, meydanın kalabalığı arasında badi badi koşturacak, gürültüler arasında açık hava otelinin otoparkına çekilmiş bebek arabasında öğle uykusuna yatacaktı.

Besbelli ki birisi ona güvercinlerden korkmamasını söylemişti. Minik ellerinin avuç içlerini gökyüzüne çevirmiş, heyecanla kuşların üzerine koşuyordu, her kanat çırpışlarında irkilerek ve kendi kendini ikna ederek...

“Onlar kuş!!! Ben koşarım onlar uçar...”

YUMURTA KABUĞUNUN İÇİNDEKİ ADAM

Önceleri bütün bedenim ağaç kabuğuyla kaplanmış hissiyle uyanırdım sabahları, sonraları kabuğun içinde hareket edebildiğimi fark ettim. Aslında güneş ışıklarının ve havanın geçmesine olanak tanıyan geçirgen ve ince bir kabuktu bu. Sadece güneş ışıkları ve hava değildi kabuğumun davetsiz misafirleri. Bazen çapaklı gözlerimi ovuşturup dışarıyı görmeye çalıştığım sıralarda irice ellerin, dev enjektörleri kabuğa doğru uzattığını fark ederdim. Korkmama bile fırsat vermeden bitirirlerdi işlerini. Çapaklı gözkapaklarım yeniden ağırlaşır rüyalar ve karabasanlar arasında derin bir uykuya daldım.

Siyasetçiler konuşurdu

Bir şeyler yapmalıydı

Çıplak kadın resimleri dolaşırdı ekranlarda

Aç kalmamak için çok çalışmak lazımdı

Vatan diye bir sözcüğü işitirdim ara sıra

İşe geç kalma, işsiz kalma korkuları arasında koşardım yollarda

Aile

Geçim

Yaşam

Mutluluk diye bir şey çalınırdı bazen kulağıma

Verdikleri sıvının etkisi geçmeye başladığı saatlerde yeni bir doz için yeni bir enjektörün ucu uzanırdı kabuğun içine ve tuhaftır ki yaşadığım her şeyin kendi seçimim olduğuna inanarak uyanırdım her defasında. Bu küçücük kabuğa dışarıdan dünyaları sığdırmak mümkündü ama içeridekinin dışarı çıkması imkânsız. Gerçek bir hayatın içerisinde olduğumu zanneden tutsak bir adamdım en sonunda. Düşündüğüm zaman bile onların istediği gibi düşünmek zorundaydım.

Bir gün araya bir başka görüntü karıştı. Bir masaya yatırdıkları genç bir kadının damarından birkaç damla ilaç verdiler. Uyumadı ama uyanıkta değildi. Sorulan sorulara cevap veriyordu ama aslında kendisinde değildi. Kadını yan çevirip ağzının içine ucunda kamera olan uzunca bir hortum soktular. On beş dakika kadar sürdü Gastroskopi adını verdikleri işlem. Kendisine

yapılan her şeyin farkındaydı aslında ama karşı koyacak gücü yoktu. Uyandığındaysa hiçbir şey hatırlayamadı.

Kabuğuma uzanan o iri ellerin tuttuğu o iri şırıngaların ucunda zaaflarım vardı. Önce uyutuyorlar sonra uzun hortumlar yutturuyorlardı. Uyanıp, kabuğu kırmak ve dışarı çıkmak imkansızdı.

Haritada Bir Nokta (1952) Sait Faik Abasıyanık' dan
Söz vermiştim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka neydi? Burada namuslu insanlar arasında sakın ölümü bekleyecektim. Hırs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kalem kâğıt aldım. Oturdum. Adanın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalemi yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm. Yazmasam deli olacaktım.

KİM Kİ...

Uyandık. Yanımızdaki otoparktaki bütün arabaların alarmları çalışmıştı. Bahçe katımızda oturanlara ait köpek çıldırmış gibi havlıyordu. Sallanıyorduk. Yollar sallanıyordu, evler sallanıyordu, duvarlar sallanıyordu, eşyalar sallanıyordu. Uğultuyla, çatırtıyla, gürültüyle, her yer her şey sallanıyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu eşim korkuyla

“Korkma” dedim “Deprem oluyor biter şimdi.”

Ama bitmedi. Az sonra elektrikler kesildi. Zifiri karanlığın içindeydik. Yatağımızdan kalkamadık bile. Devrilen eşyaların sesini duyduk. Duvara dayalı boy aynası şangırtıyla kırıldı.

“Yıkılacak galiba!” dedim

“Olsun!” dedi eşim ümitsizlikle. “Beraberiz ya”

Birbirimize sarıldık. Çok uzun sürdü ama bitti. Yerdeki cam kırıklarına basmamaya çalışarak üzerimizi değiştirdik, kendimizi dışarı attık. 17 Ağustos 1999 da Avcılardaydık.

Gün ağardı. Haberler çok kötüydü. Gördüklerimiz kötüydü. Gazetelerdeki resimler kötüydü. Televizyondaki görüntüler kötüydü. Aralarda ki artçıları bekleyerek geçmeye başlamıştı o günden sonraki günlerimiz. Herkesin içinde aynı korku vardı “Ya bir daha olursa...” Tuhaf bir şekilde cesurdum nedense. “Korkmayın olmaz bir daha. Geçti gitti.” diyordum. İnsanlar parklara bahçelere taşınıyordu, ben gidip evimde yatıyordum. Diğerlerinin gözüne uyku girmezken ben mışıl mışıl uyuyordum.

Sonraki günlerde alay etmeye başladım. Gecenin bir yarısı telefon çalışıyordu. Annem telefonun öbür ucundan yalvarırcasına çağırıyordu.

“Hemen çıkın gelin oğlum. Deprem olacakmış.”

“Yatın uyuyun” diyordum. “Hiç bir şey olacağı yok”

Herkesin gözü tavanlarda avizelerdeydi.

“Sallandık.” Diyordum herkes ayağa sıçırıyordu. Gülüyordum.

Çok sonraları anladım. Bu aslında yaşadığım şoka karşı kendi kendime geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı. İnkârla, idrak edememe arasındaki ince çizginin üzerinde bir yerlerdeydim. Şakalarım, esprilerim hep deprem üzerine kuruluyordu.

Sanırım en son hissettiğim deprem iki sene kadar önceydi. Kalbim çarptı. Oğlumuzu kapıp sokağa fırladık biter bitmez. Korkmuş muydum? Evet korkmuştum. Nerdeydi peki o cesur adam? Yaşı ilerledikçe karakteri de değişmeye mi başlamıştı?

Şimdi, yazının ana fikri:

- a) Deprem gerçeğine alışmamız lazım
- b) Yazar aslında çok cesur bir adamdır
- c) Deprem falan olmayacak
- d) Korkunun ecele faydası yok

Ben söyleyeyim;

- e) Hiçbiri

Benim anlatmak istediğim ne deprem ne de korku ya da cesaret. Şunu anlatmaya çalışıyorum. Hani bazen insanlar dillerine bir şey dolarlar. Bahsettiğim, yeri geldiğinde düşüncesini, inancını savunanlar değil. Her fırsatta konuyu oraya getirenler. Kimi belden aşağı çalışır, kimi dinden diyanetten. Kimi namustan dem vurur, kimi namussuzluktan. Kimi en dürüst olma iddiasındadır, kimi yalancılara beddua eder. Kimi saldırır, kimi alay eder. Kimi her olaydan kendini haklı çıkartacak bir iz arar, meseleyi oraya bağlar. İşte bu insanlara dikkat etmek lazım. Kim ki diline bir şeyi sakız etmiş, kim ki kraldan fazla kralcı bilin ki o kişinin o meseleyle ilgili kendi içinde oturtamadığı bir şeyler var ve asıl inandırmaya çalıştığı kendisidir. Kendi kendine uyguladığı, şiddetin dışı yansımasıdır aslında söyledikleri.

AYLARDAN MAYIS, GÜNLERDEN CUMARTESİ, YAŞIMIZ İSE ON DOKUZ OLSA

Mutlu başlangıçları ve mutlu ilk yarıları seviyorum. İkinci yarılar mutlu da olsa hüznün veriyor bana. Sona yaklaştığımız için midir bilmem. Belki de her sonun yeni bir başlangıç olduğu fikrine kendimi alıştırıramamam yüzünden. Mesela tatilin ilk günlerini seviyorum. Son yaklaştıkça ince ince gelen bir sis perdesi gibi ince bir hüznün sinsice yerleşiveriyor düşüncelerime. Yılın ilk aylarını ve hemen gelen ilkbaharı seviyorum. 21 Aralık doğum günüm gibi oysa en uzun gece. O geceden sonra günler uzamaya başlıyor ya anlıyorum ki bahara az kaldı. 21 Haziran ise ikinci yarının ilk düdüğü, günleri kısacık kışın ayak seslerini duyuyorum.

Ömür kısa, yüz yıl olsa da kısa ama yaşı getirisini olsa gerek biliyorum ki ikinci yarının ilk düdüğü çoktan çalınmış benim için. ilkbahar bitmiş, yaz geçmek üzere, kış ise uzun sürecek. Geri sayım an be an devam etmekte. Kayıplar giderek artmakta, her geçen gün birileri eksilmekte. Beklenen son gittikçe yaklaşmakta. Yaşadığımıza şükrederek uyanacağımız, yaşlı, yorgun, hastalıklı sabahların sonunda sessiz sedasız göçüp gitmek yerine muhteşem bir final istiyorum ben.

Sana bağlılığımı seni çok sevdiğim için mi yoksa kendimi çok sevip seni kaybetmekten korktuğum için mi? Hepsi aynı kapıya çıkıyor aslında ve yaz tatilinin son demlerini yaşayan bir ilkokul çocuğu gibi uzadıkça uzasın istiyorum. Bir kez daha, son bir kez daha diyeceğim günler ne kadar uzakta kim bilebilir ki?

Hani durdur zamanı deseler kal bir yerde sana özel izin çıktı. İşte o zaman seni yanıma alırsın “Aylardan Mayıs olsun, günlerden de Cumartesi, yaşımızsa on dokuz” derdim. Çünkü Mayıs kiraz mevsimi, kiraz mevsimi ise sevişme vakti.

999

Tık...Tık...Tık..Tık

Üçlü koltuğu tek başıma işgal etmiş, ayaklarımı sehpaye uzatmış, televizyon kumandasını hemen yanı başıma bırakmışım. Gazetenin sayfalarını çevirirken içeriden sürekli o ses geliyor.

Tık...Tık...Tık..Tık

Oyuncaklı hamburger menüsüyle beraber verdikleri, dandikten masa tenisi raketi, ve uyduruktan pinpon topu bizimkinin elinde. Tık Tık seslerini duydukça “Aferin kerataya” diyorum “Ne güzel de sektiriyor.”

Sabah benim “kankilop” aradı. “Çocukları gezdirmeye çıkartalım.” Dedi. Öyle yaptık, deniz kenarı, çocuk parkı, çay bahçesi iki büyük, iki çocuk dört kişi erkek erkeğe takıldık. Çocuklar hamburger diye tutturunca çaresiz soluğu en yakın alış veriş merkezinde aldık. Son günlerde çok sık karşımıza çıkan Angus Eti, Sırbistan Sığırı haberlerine bir de etlerde bakteri üredi söylentileri eklendikten sonra iyice huylandım bu Fast food işinden ama yapacak bir şey yok. Küçük komutanlar öyle emretti çünkü. İşte o kaldırat marka masa tenisi raketini ve çakma pinpon topunu da oradan aldık. Raketin üzerine Çin işi Maçın işi üç haneli bir dijital sayaç eklemişler. Top sektikçe sayaç ilerliyor.

Tık...Tık...Tık..Tık

1..2....3....4...

İçeriden gelen seslerden memnun çeviriyorum gazetenin sayfalarını.

“Sahiden iyi sektiriyor!”

Ben babalık görevlerimi yapmışım bugün ya rahatım. Hanım’ ın işi çok. Çamaşırı, ütüsü, temizliği saymakla bitmez. Akşam yemeğinden önce bir hıyar bir domates doğrar salatayı

yaparım. Asli görevim sona ermiş olur ama şimdi koltuk saati. Az sonra oğlan elinde satranç takımıyla gelip oynayalım demediği sürece mesele yok.

Liseli yıllarımızda bir milli güvenlik hocamız vardı, o anlatmıştı. Vaktiyle yurt dışından jip almış bizimkiler orduya. Yabancı öncelikle güvenlik demiş ve emniyet kemeri takılmadan arabanın çalışmasını istememiş olmalı ki vücut ısısına duyarlı emniyet kemerini icat etmiş. Kemerin geniş tokası göbeğinin üzerinde birleşmedikçe araba çalışmıyor. Bizim kiler ne yapmış; arabayı çalıştırırken kemeri avuçlarında sıkıp öyle çeviriyorlarmış kontak anahtarını. Neden mi anlattım bu hikayeyi, cevabı azzz sonra...

Tık...Tık...Tık..Tık

Sesler kesildi. Bizimki elinde raket ve pinpon topuyla geldi.

“Bak baba!” dedi raketin üzerindeki sayacı gösterdi. Gözlerime inanamadım; tam olarak 999.

“999 kere mi sektirdin?” diye sordum.

Çok güldü.

“Sektirmedim ki” dedi

“Ya nasıl yaptın bunu” dedim.

Bir eline raketi bir eline topu aldı. Başladı topu arka arkaya rakete vurmaya.

Tık...Tık...Tık..Tık

“Böyle işte” dedi.

O vurdukça sayaç ilerliyordu

999’ u görmüştü sonuçta....

NERESİ BURASI? BİZ KİMİZ?

Gözü sürekli dışarıda ve özellikle de hanımların genç kızların üzerinde olduğu için, içimden adamı tokatlamak geçiyordu ama neylersin ki misafirdi ve onu gezdirme görevi bana verilmişti. Benim İngilizcem halâ “Haşırt The Blackboard” seviyelerinde olduğu için, yarı tarzanca yarı İngilizce konuşup anlamaya çalışmıştık. Kâh taksiyle, kâh trenle, kâh yürüyerek Laleli, Beyazıt, Kapalıçarşı, Adalar demeden gezip İstanbul’ un altına üstüne getirmiştik. Hele ki en son balık lokantasında iki tek attıktan sonra coşup memleketim için arka arkaya sıraladığı övgüleri dinlerken çileden çıkmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ona göre Türkiye özgürlükler ülkesiydi. Bardakları, tuzlukları küçük aralıklarla dizerek anlatıyordu. “İşte meyhane, işte disco, işte kerhane, işte camii, işte okul. hangisine istersen ona gidersin. İşte demokrasi, işte özgürlük.” Onun özgürlük anlayışının sadece belden aşağı çalışmasına çok da şaşırmamıştım aslında. Yaşadığı yere döndüğünde “Yediğin içtiğin senin olsun ne gördün on anlat” dediklerinde kendi ülkesinde olmayan özgürlükleri anlatacaktı ballandıra ballandıra.

Gezdiğimiz yerler turistik yerler olduğundan ve o da bunu bildiğinden, hafızasını türlü memleketten insan manzaralarından oluşan karma bir koleksiyonla doldurmak istediğini fark etmem çok da uzun sürmedi. Uzun boylu sarışın, omuzları açık bir bayan gördük mesela hemen sordu bizim misafir;

“Russian girl?”

“No” dedim. “Turkish.”

Şaşkın şakin yüzüme baktı.

“Maaaşallaah! Maaaşallah!..”

Anlaşılan ona göre sarışınlar Rus, esmerler İspanyoldu. Aradakiler İngiliz. Şortlu, mini etekli, kolu, omuzu hatta beli dövme, göbeği küpeli gördüğü her bayan için aynı soruları sordu;

“Russian? Spanish? English?”

Her seferinde aynı cevabı aldı;

“No. Turkish?”

İstiklale çıktığımızda bizimkinin devreleri hepten yandı. Düştüğü karambolün şaşkınlığıyla nereye bakacağını şaşırdı öyle ki artık dikkatini çeken sadece bayanlar değildi. Uzun saçlı, uzun favorili, uzun sakallı ama bıyıksız, uzun bıyıklı ama sakalsız, küpeli, kaşı küpeli, kolları boydan boya dövme, metal, hip hop ve pop giyimli bin bir çeşit erkek kalabalığının içinde kendilerinden emin geziniyorlardı. Bu sefer Rus mu, İngiliz mi diye sormadı.

“Bunlarda mı Türk?” manasında bir şeyler geveledi

“Yes” dedim.

Bilmiyorum onun kafasının içindeki Türk, Alman, Rus profili nasıldı. Bütün gün gezdikten sonra akşamüstü otele dönerken tesettürlü, hatta tesettürün ötesinde çarşafa bürünmüş bayanları görünce şimdi bildim işte dercesine sırtarak yüzüme baktı.

“Arabian?”

“No” dedim bıkkın bir ifadeyle “No. Onlar da Turkish”

Misafiri oteline bıraktıktan sonra evimin yolunu tuttum. Kafam iyice karışmıştı. Dış görünüşümüz müydü bizi biz yapan yoksa içimiz mi? Biz kimdik? Nasıl giyinmeli kuşanmalı, nasıl görünmeliydik? Neredeydik biz, kapalı karamsar, inleyen Doğuda mı, açık, çıldırmış, dağıtmış Batıda mı? Hangisi bize ait?

İNSAN KAYMAKLARI MÜDÜRLÜĞÜ

Kabadayılık yapıp eyvallah demem, Cumhurbaşkanının Başbakanın kafasına anayasa kitabı atmasından hemen sonraya rastlamıştı. Benimkine talihsizlik mi demek lazım akılsızlık mı bilmiyorum ama hemen arkasından karanlık ve uzun bir kış başlamıştı. Borsa düşmüş, bankalar batmış, dolar fırlamış, Ay Em Ef, “I am sorry” demiş çekilmiş kenara. Enflasyon, devalüasyon, ekonomik kriz memleketi vurmuş. Bense diğer binlercesi gibi işsiz kalmışım.

Ben onlara insan kaymakları derdim. Çünkü bir an önce iş bulabilmek umuduyla dört bir yana yaptığım başvuruların sonucunda çağrıldığım görüşmelerde çoğu zaman kaymak gibi hatunlar karşılardı beni. Mini mini minileriyle, fönlü saçları ve ojeli tırnaklarıyla karşıma geçer, Türkçe arasına serpiştirilmiş İngilizce kelimelerle konuşur, sorular sorarlardı;

“Biz bu işi Handle edecek birisini aramaktayız.”

Bıyık altından güldüğümü belli etmemeye çalışarak içimden;

“Oh Yeah!!” derdim “Handle ederim ben size.” Dışındansa “Tabi, anlıyorum” gibi bir şey. Sonra sorgu sual başladı;

“Özgeçmişinizi okuduk ama bir de sizden dinlemek isteriz, bize kendinizi anlatır mısınız?...”

Tepeden bakışların altında dik durmaya çalışarak, her hareketimin, her sözümün ölçüldüğünü bildiğim için dikkatle ölçüp biçerek, fırsat verilirse çok başarılı işler yapabileceğimi ifade etmeye çabalayarak konuşturdum.

Görüşmeler bazen teke tek olurdu. Bazen ikisi üçü bir araya gelip yayılım ateşi altında dış dünyadan gelen yaratığım vereceği tepkileri incelercesine gözlerini üzerime dikerlerdi. Bazen de başvuran sayısı o kadar çok olurdu ki görüşmeye çağırdıklarını üçer beşer gruplar halinde alırlardı içeriye. Artık kim sivrilip kendini gösterebilirse. Türlü yollarla sınırlardı gelenleri. Önce IQ testi veren bir yer vardı mesela başvurduğum yerler arasında. Bir hafta sonra yeniden görüşmeye çağırdılar, iyi bir şeydi tekrar çağırımları, en azından aptal olmadığımı anlamıştım ama bu seferde uzunca bir psikolojik teste tabii tuttular. Bir hafta sonra üçüncü görüşme için çağırdıklarında psikopat olmadığımı da anlamıştım. Üçüncü gidişimde üçlü bir insan kaymağı grubunun karşısına çıkmıştım. Bana göre her şey olumluydu aslında, onlarsa başka birisini

seçti. Zaten hiçbirisi ilk görüşmede işi sonuçlandırmazdı. ikinci bazen üçüncü görüşmeler olurdu illa ki.

En son gittiğim görüşmelerden birisinde görüşmecim erkekti. İş tam bana göreymi. Benden iyisini bulamazlar demiştim kendi kendime. O enerjiyle girdim görüşmeye. Kuvvetli bir el sıkışmasından sonra, küçük bir odada indirilmiş jalûzilerin gölgesinde görüşmüştük. Verdiğim her cevaptan sonra adamın yüzünde beliren memnuniyet ifadesi sayesinde içim ümitle doluyordu. Uzun ve karanlık kışın sonucunda yepyeni bir baharın aydınlığını görüyordum. Bu sefer olacak gibiydi ne var ki muhtemelen benden ufak yaşta olan görüşmecim hapşırıldı. Evet çok olağan herkesin başına gelebilecek şekilde hapşırıverdi. Akan burnunu silebilmek için panikle ceplerini yokladı mendili yoktu. Eliyle burnunu kapatmaya çalışarak müsaade istedi ve odadan ayrıldı, bozulduğunu hissettim. Geri döndüğünde görüşme çok uzun sürmedi zaten birkaç dakika sonra sona erdi.

“Geldiğiniz için teşekkür ederiz...”

Sonuç olumsuz da olsa bana haber vereceklerdi. Sonrasında günlerce beklediğim cevap ne yazık ki gelmemişti. İşsizliğim ise uzadıkça uzamıştı

BEKAR VE OLVIDO

Bekar'ı karaya çekmişler. Onu öyle görünce içimden bir daha geri gelmeyecek bir şeylerin koptuğunu hissettim. Geri gelmeyecek, gençlik, geri gelmeyecek günler, küllenmiş aşklar, tükenmiş umutlar... Uzun süre yanında durup, yorgun ıskarmozunu, boyası yer yer dökülmüş gövdesini, çürümüş tahtalarını okşadım. Çok kahrımızı çekmişti Bekar. Ona Olvido' yu okudum.

*Bir renk çılgılığı içinde bahçemizden,
Bir el çıkarmaya başlar bohçamızdan
Lavanta çiçeği kokan kederleri;*

Bekar balıkçı arkadaşlarımdan birine ait küçük tahta bir kayık. Ergenlikle yetişkinlik arasındaki o kısa mesafedeki sayılı yaz günlerinde yaptığımız deniz kaçamaklarında, küreklerine hırsla asıldığımız yoldaşıymızdı. Plajın kumlarına bodoslama yanaşıp çapkın gözlerle etrafı araştırdığımız günlerin ağzı dili olmayan tanığı. Aynı zamanda içimize attığımız aşkların şahidi dert ortağıymız.

*Söylenmemiş aşkın güzelliğiyledir
Kağıtlarda yarım bırakılmış şiir;*

Söyleyemediklerimi bağırmıştım oysa. İçinde sıcak mı sıcak bir kalbin attığı o denize nazır evin

tam karşısından açılıp denize, uzaklardan, çok çok uzaklardan, sesimin kıydan duyulamayacağı

kadar uzaklardan, var gücümle bağırmıştım “Seni seviyorum diye...”

Bekarı karaya çekmişler ama hala üzerinde başı boş işsiz gezdiğimiz günlerden kalan izler var. İşte başına çakıyla kazıdığım kalp ve içinde harfler.

*Dalga dalga hücum edip pişmanlıklar
Unutuşun o tunç kapısını zorlar*

En büyük hayali değil midir insanoğlunun geçmişe dönebilmek? Şimdiki aklım olsaydı demez mi ara sıra? Ben Bekar’a Olvido’yu okudum. O da karşılık vermek için beni üzerine aldı. Güneşin yansıdığı parlak sular arasından kayarak gerilere doğru açıldık, uzaklaştık.

*İşte, doğduğun eski evdesin birden
Yolunu gözlüyor lamba ve merdiven,*

Gençlik güzel ama süresi kısa. İncir çekirdeğini doldurmayacak kadar küçük sebepleri kafamıza takıp gecelerce uykusuz kaldığımız o günler mi daha hoyrattı acaba yoksa yaklaşan bu akşamüstleri mi? Bilmiyorum karar veremiyorum ama ne olursun bana “Her yaşın ayrı güzelliği var” demesin kimse. Çünkü;

“Çıkmaz artık sular altından o dünya.”

Ahmet Muhip Dranas’ın Olvido şiirinden (İlk kıta)

OLVİDO

Hoyrattır bu akşamüstüler daima.
Gün saltanatıyla gitti mi bir defa
Yalnızlığımızla doldurup her yeri
Bir renk çılgılığı içinde bahçemizden,
Bir el çıkarmaya başlar bohçamızdan
Lavanta çiçeği kokan kederleri;
Hoyrattır bu akşamüstüler daima.

MEEEE!!! MEEEEEE!!!

Kaçıp kurtulmak lazım diyorum ama kimse dinlemiyor. Araba lastiklerini eritip, arabaları karaya oturtan bu asfalt zeminli şehir, gözleri kör kulakları sağır etmiş. Ekmek derdine taş kırmış insanoğlu, kırdığı taşlardan koca koca pencereli dağlar tepeler inşa etmiş, aranılan ekmeği bulmak iyice güçleşsin diye.

Şehir kavruluyor son günlerde, evlerde durulmuyor, kaldırımlar yanıyor. Ağaç gölgesi otoyol kenarındaki refüjlerde, egzoz bulutunu altında bir yerlerde. Ben kaçmak istiyorum, bir çiftlik evi, bir bağ evi, bir dağ evi neresi olursa olsun. Deniz kenarında tahtalarına balık pulları yapışmış, kapısında ağlar asılı bir balıkçı kulübesi mesela...

Senelerce çalışacaksın, dışından tırnağından arttırıp ayvalıktan bir ev alacaksın, tam emekli oldum artık tadını çıkartayım derken, imamın gür sesini duyacaksın;

“Merhumun Ruhu için, Allah Rızası için El Fatihaaa”

Beni bu hayaller kesmiyor artık arkadaş, kaçacaksam şimdiden kaçmalıyım. Aslında tamamen topuklayıp uzaklaşmak da işime gelmiyor. Çiftlik evine gittim yerleştim diyelim, kuş sesi, su sesi sıkır bir süre sonra adamı. Benim hayalim daha başka.

Tamam kalıyorum bu şehirde. Sonuçta gitmesek de görmesek de Boğaz’ ı var, Aşıyan’ı, Emirgan’ı var ama benim de bir şartım var. Hafta sonları bana ait olacak usta. Ben yine milyonlarca insan gibi çapaklı gözlerle evden çıkıp, kalabalıklar arasında yolumu bulmaya çalışarak işime gideceğim, akşamları aynı yoldan evime döneceğim. Akşam yemeği, bir çay bir sigara derken saatin gece yarısına vurmasına aldırmadan, ne de çabuk geçti zaman demeden yatağımın yolunu tutacağım. Taaki hafta sonuna kadar.

Cuma akşamı içimde uyanan o gezgin böcüğün sesine kulak vererek evin yolunu tutacağım. Çoluğu çocuğu toplayıp haritayı koyacağım ortaya ve diyeceğim ki seçin bir yer.

Van

Amasya

Burdur

www.cemcemii.com

CemCem'i
bana yazacaklarım var

YAZIYORUM ÖYLEYSE VARIM
Belki beş bin yıl sonra toprağın altında bir yerlerde dev sunucuları, bilgisayarları ve taşınabilir bellekleri bulacak birileri ve çağındaki isimsiz yazarlar beş bin yıl sonrasının en çok okunan yazarları olacak. Yazdıklarım boşa gidiyor diye düşünme. Karala bir kaç satır, düş tarihe notunu. Belli mi olur belki günün birinde Homeros kadar meşhur olursun

Gönen

Tekirdağ

Fark etmez neresi olursa, ver elini hava alanı, ver elini yeni bir şehir. Her hafta başka bir yere...

Sabah sabah iki küçük kuzuyu görünce tozuttum kardeş. Bizim genel müdüre müşterilerinden birisi hediye olarak büyücek bir kutunun içinde iki küçük kuzu göndermiş. Bembeyaz, pamuk yumağı, karagözlü kuzular. Durup durup bağıryorlar; “MMEEEEEE!!!” ben de durup durup bütün bu mecburiyetlere sövüp duruyorum ama ümitliyim. Bir gün o hafta sonları mutlaka gelecek...

BENİM ASLAN ARKADAŞIM

Hepimizin yaşadığı, hepimizin bildiği, sıradan ve hepimizin yaşadığı, hepimizin bildiği, sıradan bir hikâye olduğu için güzel ve dokunaklı bir yazı olacak bu yazı. Mutlaka vardır, herkesin vardır böyle bir hikâyesi.

Dün akşam rastladım, yol üstünde, evime girmek üzereyken, oğlumla yaptığım kısa bir gezintiden dönerken. Tokalaştık, sarıldık, öpüştük. Elindeki torbadan çıkardığı bir kesekâğıdını oğluma uzattı soyulmamış kabuklu fındık ikram etti, bizimki naz yaptı. Onun saçları dökülmüş benim göbeğim çıkmış. Yıllar bir taraftan verirken bir taraftan almış, geçmiş gitmiş.

O hepimizden önce sünnet olmuştu. Daha ikinci günden ayağa kalkmış, sokak oyunlarına katılmıştı. Seyyar bir arabadan aldığımız mantar tabancalarıyla oynamıştık. Onun tabancası sıkışmıştı, aşağı doğru doğrultup, patlatmaya çalışmıştı. Tabanca patlamıştı ama saçılan mantar parçaları daha kapanmamış yarasına isabet etmiş arkadaşım oracıkta kanlar içinde kalmıştı. Eczane, doktor, hastane... Şükür ki ucuz atlatmıştı.

Misketlerimi hep ona kaptırırdım. Güzel oynardı, o yürürken şiş ceplerinden şıkır şıkır bozuk para ve misket sesleri gelirdi. O incir ağacından düşmüştü ben dut. Komşunun bahçesindeki şeftali ağacına gece karanlığında dalıp, tüylü şeftalileri koynumuza doldurmuştuk. Nasıl da kaşınmıştık sonra...

İkimizde aynı kıza aşık olmuştuk. On yaşındaydık. Bir akşamüstü o kızın önünde kıyasıya dövüştük dakikalarca, acımasızca vurmuştuk birbirimize. Ertesi gün barışmıştık. Balık yakalamayı ona ben öğretmiştim, yüzmede başa baştık. Vurduğumuz kuşları yazlık sinemanın yıkıntıları arasında ateş yakar pişirirdik.

İlkokuldan sonra o çırak oldu ben öğrenci kaldım. Ben liseliydim o kalfa, üniversiteye başladığım o usta olmuştu artık. Para kazanmaya başladı, kumara dadandı, sabahlara kadar Beyoğlu' nun barlarında takıldığı geceler oldu. Yapma kardeşim dedim harcama kendini.

Ben evlendim o bekar kaldı. Zaten on dokuzundan sonra onun başka benim başka arkadaşlarım olmuştu. Yollar belirsiz çizgilerle ayrılmıştı çoktan ama her zaman dosttuk.

Küçük semtlerin kendine has mahalle arkadaşlıkları vardır. İnsanları o semti ayrıca sahiplenirler. Doğma büyüme buralıyız demek nedense övünç kaynağıdır. Arkadaşlıkları başka türdür. Seneler sonra görüşülse bile o eski samimiyet kaybolmaz. Sadece yılların araya girmesi nedeniyle eskiye duyulan bir özlem vardır eski dostların içinde.

Dün akşam çocukluk hatta gençlik arkadaşım ile karşılaştım. Oğlumu onunla tanıştırdım.

“Bak oğlum” dedim “Bu amca benim hayatımdaki ilk arkadaşım. Altı yaşından beri tanıyoruz birbirimizi”

HERKES BİLİR, KİMSE SORMAZ

Herkes bilir yine kimse sormaz. Konuşulur, öyle gizli saklı değil, her yerde, şikayetler ayyuka çıkar ama hiç kimse değiştirmek için kılını bile kıpırdatmaz. O kadar çoktur ki benim memleketimin değişmesi gereken meselesi, saymakla bitmez.

Bir kredi kartı mağduru daha diye yazar gazeteler, borçlarını ödeyemeyen polis memuru bunalıma girdi ve intihar etti.

Hacize giden avukatların nasıl kurşun yağmuruna tutulduğunu anlatır televizyon haberleri. Diğer taraftan sattığı kadar kazanabilen kart satıcıları yeni kurbanlar ararlar kendilerine.

Reklam bombardımanının tozu dumanı arasında kan emici kurtarıcılar en tatlı sesleriyle fısıldarlar.

“Nakite mi sıkıştın? Yok böyle bir dost. Bana gel”

“Bak ne güzel alıyoz harcıyoz ödemiyo.”

Memleketimin insanının göz göre göre borçlandırıldığını, kart ücretleri, nakit çekim işlemleri ve gecikme faizleriyle açık açık düdüklendiğini herkes bilir, herkes konuşur ama kimse hesap sormaz.

Beş yüz lira maaşla çalışan çocuğun elinde bin liralık telefon ne arıyor diye merak etmez kimse. Önce teknoloji harikası telefonlar çıkar vitrine. En güzel Kemal Sunal Filmlerini seyretmek, ya da küfürlü şarkılar dinlemek için, otun bokun resmini çekip Facebook a atmak için idealdir bu telefonlar çünkü alo demek kesmez artık benim insanımı. O yeniliklerin, yeni arayışların hatta blue-tooth da tutturmanın peşindedir.

Sonra GSM şirketleri girer devreye, şu kadar dakika şu kadar kontör, o yöne, bu yöne, her yöne. Benim gencim gider ayda bilmem ne kadar taksitle telefon alır, üstüne bilmem ne kadar da fatura gelince başlar arpacı kumrusu gibi düşünmeye. Yanılıp ta bir pakete üye olduysa zaten hepten yanmıştır. Faturasını ödeyemez telefonu kapanır ama konuşamadığı halde her ay paketin ücretini dayarlar bir güzel. Kontörlü hat kullananlarınnsa çoğunlukla kontörü yoktur.

Bir evde üç kişi varsa, o evde üç tane cep telefon vardır, bir de ev telefonu. İnternet doğal olarak ücretlidir. Eğlenceden de geri kalmamak lazım, televizyon da paralı. En az değerleri koyup bu saydıklarına toplarsanız, üç kişilik bir ailenin iletişim için bir servet ödediğini görürsünüz. Ama yine de kimse sormaz bu hizmeti, bu vatandaşa neden bu kadar pahalı satıyorsunuz diye.

Koca koca şirketler gözlerini, dar gelirli ceplere dikmişleridir. Hiç birisi korkmaz borçlandırmaktan hatta amaçları borçlandırmak, mümkün olduğu kadar uzun vadelerde borçlandırmaktır. Çünkü bilirler ki Türk insanı ne yapar eder, borcunu öder. Birkaç gerçek dolandırıcılık vakasının dışında hiçbir bankanın tek kuruşu alacağı kalmamıştır, bu memleketin insanlarında.

Yine de herkes bilir ama kimse sormaz. Konuşulur, öyle gizli saklı değil, her yerde, şikayetler ayyuka çıkar ama hiç kimse değiştirmek için kılını bile kıpırdatmaz. O kadar çoktur ki benim memleketimin değişmesi gereken meselesi, saymakla bitmez.

TARZAN BURADA YATİYOR

Hemen hemen her dükkanda Kenan Evren resimlerinin asılı olduğu yıllardı. Orta okula başlamıştım. Lisenin boş sınıflarına ortaokul açmışlar, büyük ağabeylerin ablaların arasında karıştırmışlardı bizi. Cam açmak yasak değildi çünkü okulun bütün pencereleri çiviyle çerçevelerine sabitlenmişti. Açmak imkansızdı. Camlarsa yukarı kadar beyaza boyanmıştı. Güneş binlerce toz parçasının uçtuğu sınıflara, boy hizasından daha yukarılardaki küçük aralıklardan sızmaya çalışırdı. Öğretmenler gergindi, anne babalar endişeli.

Benim için doğma büyüme bu köylüyüm demek sevinç kaynağı. Neden? Bunda övünülecek ne var bilmiyorum ama bu köyün sokaklarında, deniz kıyısında, parklarında bahçesinde eşle, dostla, hele ki biraz uzaktan gelmiş konuklarımla gezinirken, “Ben bu ağacın çocukluğunu bilirim, burada lunapark vardı, şurada gazino, buralar mı? Buralar tarlaydı eskiden” diye başlayan konuşmalar yapmak hoşuma gidiyor. Tarzan’ın gömülü olduğu yerden ne zaman geçsem eğer yanımda birisi varsa “İşte” diyorum “Tarzan burada, bu yolun altında yatıyor.”

Kırmızı bir minibüsle gelirlerdi. Arabadan inmeden başıboş köpeklerin yanına yanaşır kemik parçaları atardı. Başına geleceklerden habersiz zavallı sokak köpeği kuyruğunu sallayarak gelir kendisine atılan kemiği dişlerdi. Sadece birkaç dakika sonra sersemlerdi köpek. Önce yalpalar, sonra yere yığılır, ağzından beyaz salyalar akıtarak yattığı yerde debelenir, kıvrana kıvrana can çekişir oracıkta ölürdü. Minibüs ardına bakmadan gazlar giderdi. Bazen birkaç iyi yürekli adam çıkar can çekişen köpekleri kurtarmak için uğraşırlardı. Sarımsaklı yoğurt, zeytinyağı akıtırırlardı can çekişen hayvancıkların ağzına ama ne çare! Sonuç her zaman başarısızdı.

Tarzan bu kıyımdan kurtulan tek köpekti. Kocamandı, uzun beyaz tüyleri vardı. Köpekler kendilerine bir kral seçse bence Tarzanı seçerlerdi. Çocuklar arasında bir efsaneydi. Kimse sevmek için yanaşmaya cesaret edemezdi. Oysa o mahalleden hiç kimseye dişini göstermemişti o güne dek. İnsanların arasında ama kimseyle yüzgöz olmadan, köpekliğini göstermeden, kimseye sırnaşmadan, Mağrur bir duruşla gezinirdi sokak aralarında. Belki de bu yüzden kurtulmuştu itlafçıların elinden. Her çağırana gitmez, önüne her atılan kemiği yemezdi.

Sahillere yeni düzen verildiği günlerdi. Onlarca işçi ellerinde kazma kürek, kazıyor, parkları bahçeleri yeniden inşa ediyordu. Büyük bir kamyon Tarzanı altına aldı ama Tarzan ölmedi. Muhtemelen çok sayıda kemiğinde kırık vardı. İçi rastgele doldurulmuş bir torba gibi şişen arka ayağını sürükleyerek, acıyla, rastgele ortalıkta geziniyor, ağzını yukarı kaldırıp kısa kısa uluyordu. İşçiler o sırada yoldan geçmekte olan bir asteğmeni çevirdi. Belinde silahı vardı acemi subayın. “Gel dediler sevaba gir” kırmadı asteğmen işçileri geldi. Silahını çıkardı, Tarzanın kafasına doğrulttu, hayvan başını kaldırdı, asteğmenin gözünün bebeğine baktı, tetik düştü, silah patladı, Tarzan vuruldu. Kurşun bir gözüne isabet etmişti. Yere bile düşmedi. Acısına acı katılmış olarak, kanını akıtarak, sendeleyerek birkaç adım attı. Ölmedi. etrafta toplanmış olanlar “Bir tane daha komutan” diye bağıldılar. “Biraz bekleyelim” dedi Asteğmen “Ölür” şimdi. Ölemedi Tarzan. Acısı uzadıkça uzadı. Neden sonra bir kurşun daha sıktılar. İşçiler yol için kazılmış çukura gömdüler Tarzanı. Üzerine karo taşlar döşendi. Şimdi deniz kenarına giden o yolun altında Tarzanın kemikleri bulunduğunu hiç kimse bilmez, bir tek ben hatırlarım nedense ve her geçişimde yanımdakilere “Tarzan burada.” yatıyor derim. Şaşkın şakin yüzüme bakarlar. Tarzanın orada yatmasına değil, benim bu önemsiz vakayı büyük bir olaymışçasına anlatmamam şaşarlar. Kim bilir belki de kışkılarıyla gülerler.

Yazının başındaki girişe gelince; ihtilal cuntasının bununla ne ilgisi var diye soranlara cevap olarak ancak şunu söyleyebilirim. Hiçbir alakası yok. Anlatmaya çalıştığım bir zaman diliminin gerisindeki fondan ibaretti hepsi. İnsanların insanlara acımadığı bir zaman dilimiydi. Sokaklardaki başıboş köpeklere neden acınacaktı ki?

BALIKSIZ DENİZ

Çaparileri salmıştık, istavrit bulamamıştık, kolyozdan bıkmıştık, orta boy bir kırlangıç takılmıştı oltayı karıştırmıştı. Sevinçle çekip kürekleri dönmüştük kıyıya. Karagöz için açılmaya gerek yoktu, kıyidan sallardık kurşunlu oltayı, kumluk alana denk düşersek dil balığı lüp diye yutardı zokayı.

Üç tarafı denizle çevrili memleketimin Marmara'sında bir zamanlar Saray Burnun' dan olta atıp palamut çekerlermiş. Küçüktük hatırlıyorum, Ağustos geldi mi denizin üstünde ki ışıklar artardı, gece lüferine çıkanlar yaprak gibi kestikleri istavritleri zokaya dolar yakamozlu sulara salarlardı. Dedem kayalıklara sepet atar istakoz yakalardı. İstakoz için bkz.falanca ansiklopedi, filanca cilt, bilmem kaçınıcı sayfa.

Üç tarafı denizle çevrili memleketimin insanları balık yemek için eylül ayını bekler. Balık yasağı kalksın, o Titanik benzeri gırgırlar denize açılsın da balık getirsin. Gele gele istavrit, kışa doğru hamsi gelir. Diğerlerini sayma, palamut bol olursa bir derece ama lüfer el yakar. Dört kişilik aile oturup parmaklarını yalaya yalaya, adam başı bir tam lüferi yemek için küçük bir serveti gözden çıkarmak gerekir.

Üç tarafı denizle çevrili memleketimde balık en pahalı yiyeceklerdendir. Barbun, kalkan, deniz levreği falan hepten uçmuştur zaten. Çıtır çıtır hamsi çıkar da kurtarır denizlerin namusunu. Tatsız tuzsuz tatlı su balıklarını geçiyorum. Onlar balık bile değildir bence.

Çünkü birileri denizler kurusun ister. Bu memleketin insanı yeterince protein almasın ister. Sadece balık değil kırmızı eti de yemesin ister. Hormonlu tavuklar yeter de artar bile. Hamur işine yüklesin şişsin kalsın bu memleketin insanı, kızları fiçı gibi, erkekleri mankafa olsun, kimsenin kafası çalışmasın isterler. Her şey bir yana üç tarafı denizle çevrili memleketimin insanı ucuz yoldan doysun istemezler.

BAY ÇELİŞİK

Arabadan indikleri anda çıktı önlerine elleri kirli, kağıt mendil satan, yüzü kirli, yalvaran gözlerle bakan, elbiseleri kirli temiz çocuk. Çıkardı beş lira verdi Bay Çelişik, çocuğun uzattığı kağıt mendili almadı. Mini etekli sarışın sevgilisini taktı koluna, kafeler sokağında nargile kafenin yolunu tuttu, bir an önce kurulmak, güzel gözlü sevgilisini gözünün içine bakarak elmalı nargilenin dumanını savurmak istiyordu çünkü yorgundu. Bütün gün bu anı beklemişti. Acıkmıştı, susamıştı ve elmalı nargilenin dumanı burnunda tütmişti. Aylardan Ramazandı.

Kalabalıktı yollar, kalabalıktı masalar, kadınlar, erkekler... açık alandaki masalardan birisini seçtiler.

“Bize iki çay iki nargile” dedi Bay Çelişik. Sarışın mızıldandı

“Ben bira içsem olmaz mı?”

“İçmesen daha iyi olur” dedi Bay Çelişik baktı ki kız dudaklarını büküyor;

“Sen bilirsin” dedi, garsona döndü “Bir çay bir bira iki nargile”

Çay geldi, bira geldi, nargileler geldi. Bu gecenin keyfini çıkarmaya kararlıydı bay çelişik. Hemen karşıdaki masada oturan iki genç kızdan birincisinin gözlerini içine baktığını fark edince, oturduğu koltukta daha bir kaykıldı, göğsünü kabarttı. Bir sarışının gözlerine bir de karşı masadakine bakıyordu Bay Çelişik, sevdiği şarkı yüksek sesle çalarken, "begin begin uuu"

ama hemen yan sokaktaki camiden okunan ezanın sesini duyunca çabucak kaçtı keyfi. Ne müziğe verebildi kendisini ne ezan sesine. Biraz sonra camiinin patlak ve cızırtılı hoparlörlerinden gelen seslerden anladı ki teravih namazı kılınmakta. Sevdiği şarkı yeniden başladı...

Gözleri karşı masada oturan genç kızın gözlerinin içinde, gözleri kendi masasında oturan sarışın sevgilisinin gözlerinin içinde. Bir tarafta namaz kıldırın imamın sokağa yayılan sesi, bir tarafta "begin begin uuuu" ama bir huzursuzluk var içinde...

SARI DOLMUŞTA İKİ KIZ İKİ ERKEK

Onlar benden önce binmiş, sarı dolmuşun arka dörtlüsüne yerleşmişlerdi. İki genç kız iki genç erkek. Binen son yolcu olduğum için dolmuş hareket etti. Arkadan öne paralar uzatılmaya başladı. İnsanların kendi aralarında neler konuştuklarını dinlemek adetim değildir aslında ama mekan dar, sesler de yüksek olunca ister istemez, araçtaki diğer yolcular gibi ben de kulak misafiri oldum arkadaki dört gencin konuşmalarına. Erkeklerden birisi “Benimkini de ver” dedi. Diğerleri homurdandı “Olum sen iyi alıştın ha benden geçinmeye.” diğeri; “Veririm olum inince şimdi yok üstümde” delikanlı sürücüye bütün bir yüzlük uzattı; “Buradan dört tane...” Para eline gelince sürücü ofladı pufladı. “Bozuk yok mu kardeşim?” diye sordu, gençler çoktan muhabbete dalmışlardı cevap bile gelmedi, sürücünün dikiz aynasından kendilerine dik dik baktığını görmediler bile. “Okul nasıl geçti kız?” diye sordu ortadaki oğlan. Yanındaki kız kıkırdadı. “Aynı sınıftayız Sedayla” Adının Seda olduğunu böylelikle anladığımız kız da onayladı “Biz ayrılamayız.” En sağdaki delikanlı eksik kalır mı; “Ben şüpheleniyorum bunlardan kanka. Bi bozukluk var bunlarda!” kızlar kıkırdadı. Ortadaki delikanlı “Ne gülüyorsunuz kızım” dedi “Hoşunuza gitti galiba!” Hemen akabinde gelen “Ah!!” sesinden yanındaki kızın muhtemelen bizim ortadaki oğlana bir çimdik attığını anladı dolmuştaki diğer yolcular. “Yavaş ol ya” dedi delikanlı. “İyileşmedi kolum hala” En dipte oturan ismi Seda olan sordu “Aaa nevar ki kolunda?” Delikanlıya fırsat bırakmadan diğer genç cevapladı soruyu; “Gazoz kapağı kadar dövme yaptırdı ya bir ay sızlanır artık.” Kızlar bir ağızdan; açsana bakalım dediler. Küçük bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz arkaya dönüp bakamadık ama oğlanın dövmesini gösterdiğini anladık. “Ayyy!” dedi oğlanın yanında oturan kız “Ben de yaptıracağım”. Diğerleri itiraz etti “Deli misin kızım? Ben hayatta yaptırmam valla” dövmesini gösteren genç bilmiş bilmiş söylendi. “Valla kızlarda da güzel duruyor. Çok çekici gösteriyor.” Dövme isteyen kız devam etti “Ben belime istiyorum. Düşük bel giyince süper görünüyor ama babam keser beni” o ara birinin telefonuna mesaj geldi. Çıt çıt çıt mesajı cevapladığını duyduk. Ne kadar da hızlı yazıyordu! “Kimden?” diye sordu oğlanlardan biri “Boş ver yaa” dedi kız. Oğlan üstelemedi. Diğer oğlan atladı “Ooo yeni telefon yapmışsın kendine. Kaç para verdin kız?” Kız kıkırdadı “Valla abim sağolsun. Çok yalvardım dayanamadı aldı. Çok para verdi valla.” O sıra kızın telefonu çaldı zil sesi olarak ıssız adam filminde kullanılan şarkılardan biri ayarlanmıştı. Delikanlılardan biri; “Hah dedi ıssız adam arıyor” hepsi gülüştü kız telefonla konuşurken diğer kız dert yandı: “Valla bu sene işimiz zor” dedi “Kırk kişilik sınıfın otuzu kız. On tane erkek var sınıfta” delikanlılardan birisi “ Erkekler

karaborsa” dedi. Kız “Abaza kalcaz” diye karşılık verdi, o sıra öteki kız konuşmasını bitirdi yanında ki delikanlıya yalvarmaya başladı “Bana elli kontör transfer eder misin diye...” Onların konuşması muhtemelen böyle devam etmiştir. Ben gideceğim yere gelmiştim. Dolmuş durdu, indim. Sarı dolmuş önümden geçerken arkada oturan gençlere şöyle son bir kez daha baktım.... Lise öğrencileriydi. Dördünün de yüzü çok güzeldi. Aslında ne kadar da safça bakıyorlardı...

DUVARA ÂŞIK

Lisede okuduğum yıllarda hepimizin çok sevdiği bir tarih öğretmenimiz vardı. Bir dönem İstanbul'un meşhur yabancı kolejlerinden birisinde öğretmenlik yapmış. O günlerde Burak isimli çok sevdiği, zeki, derslerinde başarılı bir öğrencisi varmış nitekim bir ara çok başarılı olan bu öğrencisinin durgunlaştığını, içine kapandığını, derslerine eskisi kadar ilgi göstermediğini fark etmiş. Doğrudan üzerine gitmek istemediğinden konuyu anlamak için Burak'ın en yakın arkadaşını çağırmış ve Buraktaki değişikliklerin nedenini sormuş. Çocuk tebessümle cevap vermiş; "Öğretmenim galiba Burak bizim sınıfın duvarına aşık oldu. Her akşam çıkış saatinden sonra duvarın karşısına geçiyor ve dakikalarca seyrediyor. Hiç konuşmuyor. Soruyorum cevap vermiyor." öğretmen bu cevap karşısında çok şaşkınlıkla birlikte olayı daha iyi anlayabilmek için yerinde görmeye karar vermiş. Ders çıkışında sınıfa gitmiş. Boş sınıfta Burak en arka sırada yüzünü duvar dönmüş, eli şakağında oturuyormuş. Öğretmen sessizce yanaşmış ve anlamaya çalışarak duvara bakmış uzun uzun. Güneşin batma saatleriymiş. Pencereden içeri kızıl ışıklar giriyormuş, pencerenin camlarında renkli vitraylar olduğu için kızıl ışıkla birlikte bu vitrayların işlemeleri duvara düşüyormuş ve pencerenin hemen önünde çiçeklerini yeni açmış muhteşem bir erguvan ağacı varmış. Erguna ağacının gölgesi tam da bu renk cümbüşünün ortasındaymış. Burak öğretmenin geldiğin görünce sadece şunu söylemiş; "ne kadar harika değil mi?" Öğretmenimiz sonrasında şunları söylemişti bize : "Aşk kişinin kendisine değil onun bizde uyandırdığı duygulara yüklediğimiz anlamlardan ibarettir. Evet bazen sadece telefonun öteki ucundaki sese, bir iki satır yazıya aşık olabilir insan. Eski zaman İstanbul'unda evden dışarı çıkmadıkları halde sokaktan geçen yoğurtçunun sesine vurulup ta verem olan hanımefendiler vardır ya aşk işte böyle bir şeydir bazen."

BU ŞEHİR GİRDAP GÜLÜM

Güneş her sabah aynı umutla, ışıklarını yeni dikilmiş körpe bir fidana hediye etmek umuduyla doğuyor şehrin üzerine ama çoğu zaman vahşi beton ormanında bulamıyor aradığını. Sarı iş makineleri çalışıyor, harçlar karılıyor, demirler bükülüyor, tuğla üstüne bir tuğla daha eklene eklen her geçen gün biraz daha büyüyor bu meyve vermeyen beton ağaçlardan dikilmiş orman. İçinde yaşayan insanlar var. Her sabah birkaç kuruş kazanmak için ormanın vadilerinde, boğazlarında ilerleyen demir tırtıllara ve demir böceklerle, yüzlerinde bezgin bir ifadeyle tıklım tıklım doluşarak ve saatlerini harcayarak çoğunlukla barındıkları yerlerden uzaklara gidiyorlar birkaç kuruş kazanmak için. Gün çoğu zaman simit ve peynir ile başlıyor, elektromanyetik dalgaların baskısı altında, havalandırmaların yapay serinliği ile serinlemeye çalışarak geçiyor, yorgunlukla bitiyor. Demir tırtıl ve böcekler kapıda bekliyor. Eve dönülecek, dönüş yolunda alışveriş yapılacak ve akşam yemeği için, vaktinden önce kızartılmış birkaç domates, ilaçlarla ergenleştirilmiş hormonlu canlıların parçaları alınacak. Güneş umudunu bir sonraki güne taşıyarak batacak. Benim oğlum yedi yaşında. Muhtemelen çivi oynamayı hiç öğrenmeyecek çünkü çivi oynamak için nalbur amcadan alınmış iri bir çivi ve yağmur sonrası kurumamış bir toprak lazım. Toprak saksının dibinde artık. Biraz daha büyüüp futbola merak sardığında, yağmur altında balçık olmuş sahada koşmanın ve göz bebeklerine çamura bulanarak eve dönmenin tadını asla bilemeyecek. Yol kenarlarına kurulmuş halı sağlarda yoğun egzoz gazını soluyarak koşturup duracak. Oysa bizim çocukluğumuzda hemen her mahallede boş bir arsa, arsada çitlembik ağacı, gülhatmi, horoz ibiği, papatya çiçekleri, arsada aralarında geçitler açtığımız boyumuzca devedikenleri, arsada su birikintisi ve kurbağalar vardı. Bu şehir artık bu beton yığınına kabul etmiyor, bünyesi kaldırmıyor. Çiğniyor, çiğniyor... Hazmetmek bir yana yutamadan tükürüyor insanları canları pahasına. Altyapı, üst yapı, belediye, hükümet... Zaman zaman elimize geçen renkli broşürlere aç gözlerle bakıyoruz, o evleri, bu evleri, bilmem ne oba, bilmem ne şehir acaba kesemize uygun bir konutta bize düşer mi diye ama şehir nefret ediyor artık bizden ve silkelenerek hepimizi üzerinden atmak için yerin altından gelecek o büyük sarsıntıyı bekliyor dört gözle.

SEN GİTTİN GİDELİ HAYALİN AVUTUR BENİ

Hemen akşam yemeğinden sonra, o tatlı rehabetin çöktüğü anda, üçlü kanepeyi uzunlamasına işgal edip, televizyonun kumandasını ele geçirdiğim sırada, çıt dedi gidiverdi elektrikler. Her yer karanlıktı. El yordamıyla bulduğumuz yarı yarıya tükenmiş bir mumu yakınca uzayıverdi gölgeler. Hanımın ütüsü oğlanın da oyunu yarım kaldı. Şaşkın şaşkın muma, duvarda ki gölgelere bakıyordu. Onun bu şaşkın halini görünce bir şimşek çaktı. Geçmişin perdesi ortadan ikiye ayrıldı. Çocukluğumun bitmez tükenmez elektrik kesintilerinin yaşandığı gecelerde kardeşimle oynadığımız oyunlar geldi birden aklıma. Gürül gürül yanan sobanın önündeki küçük pencereden turuncu bir ışık vururdu halının üstüne. Misket, iskambilden ev, tavla pullarından kaleler... Dışarıda kış desen kış olmayan isli, puslu, çamurlu bir İstanbul... mum ışığında evler, sessizlik. Dedemin pilli radyosu yetişirdi imdada. TRT de Hafif müzik tonlarında şarkılar. Birden içim sızladı. Kalktım. Çekmecelerden birisinde küçük bir cep radyosu vardı. Zorlukla buldum. Düğmeyi çevirince cızırdadı, kanal ayarını yaptım ve buldum TRT'yi. Sanki biliyorlardı neyi aradığımı. Çocukluğumun, o uzun gecelerinde hemen her akşam çalan şarkının başladığını duydum. Gözlerim doldu Ersan Erdura; Her akşam çalar kapımı/ kapımı senin hayalin..... Sen gittin gideli hayalin avutur beni...

BEN GİDİYORUM, GELECEK MİSİN BENİMLE?

Rakı şişesinde balık mı olacaksın, akşam vakti göllerde kamış mı? Bırak hepsini ben gidiyorum. Takıl peşime sen de gel istersen benimle. Gidelim tren garına, binelim kalkan ilk trene. Nereye gideceğini sormadan sorgulamadan, gidelim. dağların arasından, derin vadilerden, çalkantılı akarsularının üstüne kurulu köprülerden, bozkırlardan, sarışın tarlalar arasından geçecek tren. Yırtık kazaklı, toprak renkli, kısa saçlı çocuklar el sallayacak yolumuzda. İstanbul ağlamayacak ardından. Bu şehir çünkü çiğneyip çiğneyip tükürüyor insanları. Galata kulesi sormayacak nerede diye, kız kulesinin kızı beklemeyecek dönmemi. Takıl peşime boş ver. İzmir'i boş ver, Ankara'yı boş ver. Binelim trenimize, gidelim buralardan.

FATİH SULTAN MEHMET KÖPRÜSÜ ÜŞÜYOR

Yağmur yağıyor. Fatih sultan Mehmet Köprüsü ıslanıyor. İçim ıslanıyor. İstanbul ıslanıyor. Saksı çiçeklerinin sessizliğiyle uyandıığımız sabahlardan birisi yine. Otobüsler doluyor. Tramvay yine hafif çalkantılı. Yağmurdan ıslanmış saç kokusu, ıslak giysi kokusu birbirine karışıyor vagonlarda. Domuz gribi otobüse binmiş geliyor. Yağmur tren yoluna yağıyor. Tren rayları üşüyor. Denize yağıyor şehir hatları vapuru üşüyor. Kız kulesinin kızı üryan, üşüyor. Bu gün nedense içim üşüyor. İnsanları gördükçe. Islak camlardan bakan dalgın gözlerini gördükçe. İki günlük sakallarındaki kederi gördükçe içim üşüyor. İstanbul' a yağmur yağıyor, galata kulesi ıslanıyor, yırtık banknotlar elden ele dolaşıyor. Bütün şehrin içi üşüyor...

İNEĞİN HİÇ OLMAZSA BEYİNİ VAR

Oğlum dün iş yerime geldi. Canı sıkılmasın diye eline kâğıt kalem tutuşturduk hemen. Beş dakikada kâğıttan tuzluk yaptı. Hani şu çocukluğumuzun tuhaf görünümlü oyuncağı. Bilmeyene nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Kare kâğıdın köşelerini içe katlarsınız, sonra ters çevirip bir daha köşeleri katlarsınız falan. Ortaya dörtlü koni şeklinde bir şekil çıkar. Parmaklarınızı alttan takar açar kaparsınız. Her koninin iç kısmına kendinizce eğlenceli bir şey yazarsınız. Birilerine uzatır seç bakalım dersiniz. Artık yazdıklarınızdan ne çıkarsa bahtına. Bilmem hatırladınız mı? Bizimki de öyle yapmış, uzatıverdi. “Seç baba” dedi. “şu köşe” dedim “on defa.” Açtı kapadı on defa “inek” çıktım. “Oğlum” dedim “ne kadar ayıp! Ben şimdi inek mi oldum? İnsan hiç babasına inek der mi?” çocuk saflığıyla biraz utangaç cevapladı; “daha kötüsü de olabilirdi baba!” Aman Allahım! Ne diyor bu çocuk? Daha kötüsü nasıl acaba? “neymiş daha kötüsü” diye sordum telaşla. “beyinsiz çıkabilirdi baba” derken gülümsedi. Önde yeni düşmüş dişlerinin boşlukları ne kadar sevimliydi. Daha kötüsünü beklediğimden “Beyinsizi” duyunca rahatlardım biraz. Oğlum onay bekleyerek devam etti; “Öyle değil mi baba? İneğin hiç olmazsa beyni var. Ya beyinsiz çıksaydın!” Ne diyeyim ben şimdi bu veledede? Gülmeli miydim kızmalı mı? Sizce ne yapmalıydım?

ŞU ANDA

Her anda...

Her hangi bir anda...

Şu anda...

Bir bebek doğuyor, ıslak, pembe, göbek kordonu üzerinde. Oksijen doluyor minik ciğerlerine, ilk acısı bu, ilk çılgılığını atıyor. Baş aşağı, ebesinin ellerinde...

Şu anda İstanbul şehir hatları vapurunda bir kadın, çayını yudumluyor. Vapur kalabalıklar içinde, kalabalıklar vapurun içinde, kadın yalnız, insanların içinde. Çok uzakta bir yerde oğlu, telefonu çalıyor. Alo, oğluuum!.. Aynı anlarda bir ihtiyarın solgun gözlerindeki fer sönüveriyor, bir hastane odasında.

Şu anda demiştik ya üzerinden anlar geçti ama bahsettiğimiz o anda, denizlerin ötesinde uzak diyarlarda... Yer kabuğu gergin, şöyle bir silkiniveriyor, toz duman, yıkıntı, sel baskını... Şu anda dediğimiz o anda, yüzlerden korku ve dehşet okunuyor. Kaçan kaçana, ölen ölene...

Az önce kaldığımız yerde. Yani ismini şu an koyduğumuz o anda. Bizim buralar aydınlık ama orada hala gece. Büyük bir şehrin yüksek binalarından birisinde, bir tetik düşüyor, bir silah patlıyor, bir adam yere seriliyor. Aynı yerin bir üst katında, Jonathan, Jenifer ın etini dişliyor. Alt katta eğlence var, dışarıda polis arabalarının sirenleri çalıyor.

İşte o anda dağ başları ıssız, zirveler karlı. Çılgın bir rüzgarın uğultusu duyuluyor sadece. Bir dağcı, saplamaya çalışıyor kazmasını, soğuk ve rüzgar yemiş dudaklarını. Ya yuvarlanacak yarlardan aşağı, ya kurtaracak kendisini. Ölüm kalım savaşı... Dağın eteklerinde bahar var, bir çoban kaval çalıyor, çoban köpekleri havlıyor.

Uzak bir memleketin havaalanlarından birisinde, “Yesterday” çalıyor şu anda. Koskoca bir ülke nöbete kalanlar haricinde derin bir uykuda, bir başka ülkede güneş yeni doğmakta... Şu

anda, içlerinde insanlarıyla gökyüzünün birbirinden farklı yerlerinde yüzlerce uçak uçuyor, denizlerde binlerce gemi yüzüyor.

Bir çocuk ilk mumunu üflüyor, ilk yaş günü pastasının üzerinde ama o anda siyahi bir el, kara saçlı, kara gözlü ve ağzı annesinin tükenmiş memesini arayan siyahi bebeğin, gözlerine dalmaya çalışan sinekleri kovalıyor.

Bir kamyon devriliyor. Bir otobüs şarampole yuvarlanıyor. Bir bomba patlıyor.

Hemen hepsi hatta sayfalara sığdıramayacağımız milyarlarcası;

Her anda,

Herhangi bir anda,

Şu anda oluyor...

Bu satırları okuduğunuz sıralarda.